

OBČASNÍK

Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

První číslo
leden 2009

Vážení příznivci Občasníku a Agape Brno, podle plánu budeme vydávat tento ročník pouze v elektronické podobě. Původně neměl již vycházet vůbec, protože jsme chtěli přejít na „aktivní“ webové stránky, které by dělaly lepší službu než tištěný Občasník. Bohužel tyto stránky se nám nepodařilo vytvořit a zprovoznit v časovém plánu, i když se na nich i nadále průběžně pracuje. Proto jsme přistoupili na dočasnou elektronickou verzi Občasníku, abychom Vám mohli alespoň něco nabídnout. Jakmile budou webové stránky hotovy, dáme Vám vědět a uvidíte, že jakákoliv komunikace bude mnohem snadnější a zajímavější, navíc aktualizace bude průběžná. Věříme, že si na novinku nejen zvyknete, ale že si ji oblíbíte.

Ohlasy na minulé číslo

• Dobrý den, milí v Agape,
děkuji za krásnou zprávu, že Občasník neskončí. Přejí Vám do další práce na něm mnoho sil, radosti a uspokojení; jinou odměnu z ní patrně nemáte, předplatné se mi zdá na tu práci s ním dost nízké. Pátrala jsem po původu hřejivého pocitu, který z něho při čtení mám: je v něm hodně lásky a zájmu o nás a naše cesty. (Ten hřejivý pocit z Občasníku měla dnes i paní (81 let), které teď asistuji, prosila mne, jestli bych jí ho nechala doma přes neděli, že je to velmi milé čtení; moc se jí líbí odpovědi pana Staňka a taky jeho články ve Phoenixu, který jí taky vždy celý ročník půjčuji.)

Bůh Vám žehnej za to, co pro nás (a tím i pro svět) děláte. Helena F.

• Prajem pekný deň, vážené Agape, dnes som jedným hltom prečítala posledný Občasník, priznávam sa, že v práci, ale zas, dneska toho tak moc nebylo. A zamyslela som sa, kde som dala ten predchádzajúci. Z obsahu aktuálneho čísla mi došlo, že ten predtým som asi ani nečítala, a tak som si uvedomila, ako rýchlo čas letí a ako ma iné povinnosti zbrzdili. (Za posledný rok som stihla štátnice, v lete každé dva dni niekam sa baliť a cestovať a postupne sa sťahovať do Prahy, kde som našla zamestnanie.) A tak ma po prvých prečítaných riadkoch zarazilo, že by už Občasník nemal vychádzať. No na poslednej strane som sa ukľudnila, keďže je tam objednávka. Z celého srdca ďakujem, že to s nami nevzdávate! Napriek tomu, že sa k jeho čítaniu nedostanem aj hneď, on presne vie, kedy ma treba nájsť.

Rada si prečítam aj tie staré čísla, vždy nájdem niečo, čo mi v danej chvíli poskytne oporu. Raz som nemala poruke ani Občasník, ani žiadnu knihu, tak som šla na Vašu stránku a našla niektoré čísla Občasníku tam. A trafila som presne ten, v ktorom bola odpoveď na jednu moju otázku, na ktorú som už zabudla. V tej chvíli mi to veľmi pomohlo, a takisto teraz, keď som ho zhltila, ako by som bola po takýchto informáciách hladná už veľmi dlho. Ešte raz Vám ďakujem.

Pekný deň, s pozdravom, Marcela

• Všechny Vás moc a s láskou v redakci zdravím Náhodou ne náhodou se ke mně dostala informace, že Občasník bude existovat dále. Tato „mezilidská“ nit, tento mezilidský počín je doslova nutné uchovat a rozvíjet, povznést by také nebylo vůbec mimo. Přiznám se, že v české kotlině neznám nic podobného v této úrovni. A snad ani ekonomická stránka věci nemůže toto dílko „ponořit“ v zapomnění. Nedopusťme to, prosím

Dovolím si bez dovození jeden malinký příspěvek, příspěvek na téma „Lpění“

Ruku v ruce lpíme na tom, abychom něčím či snad i „někým“ byli, lpíme na tom, abychom něčeho dosáhli a lpíme na tom, aby nás neustále „něco“ nebo „někdo“ obklopoval, tedy, aby nám někdo naslouchal. Naslouchal našemu sdělení. A z toho se lehce nabízí otázka, proč je třeba na něčem nebo někom lpět? Kdo nás tohle naučil a k čemu je nám to dobré, pokud nám to vůbec dobře slouží? Ani sedmi-místná cifra na účtě nás nenechá klidnými, spíše naopak, tedy zase lpění. Bezpodmínečná láska se zdá být pouhou teorií v tomto „hmotném“ světě, tedy opak bezpodmínečné lásky je opět lpění. Kde je a kam se poděla skutečná svoboda člověka? Jak se zdá, jsme svázání svým majetkem a svým naučeným „lpěním“ víc než je zdravé. Není snad i toto výplod doby samé, tedy lidského konání? Odpověď můžeme hledat velmi blízko, v nás samotných a v našich životních zkušenostech. Máme k dispozici mnoho sourodého i nesourodého textu v knihách, a přesto se nám moc nedaří odpovědi v nich nalézt a také zakomponovat do běžného, „reálného“ žití. Prosím, omezme naše lpění na minimální možnou míru a žijme okamžikem „TEĎ“

Všem přeji poklidný, barvami protkaný předzimní čas Martin Josef B.

Píší nám naši čtenáři

• Dobrý den v Agape, děkuji velmi za knihy, které vydáváte, patří k tomu nejlepšímu, co stimuluje a nabíjí můj duchovní život. Přednášky od pana B. Kočího mi dodaly informace, které jsem potřebovala. Díky za ně.

Konečně mám pocit, že vím, jak správně myslet, abych netrpěla a abych byla k duchovnímu prospěchu svému okolí. Konečně jsem se naučila díky Pavlovým rozpravám, co je to myslet pozitivně. Jsem na cestě k duchu už dlouho, ale došlo mi až teď, jak se zbavit všech negativních myšlenek a jaká z toho plyne síla. Nedá se to popsat, aspoň já to moc neumím, ale je to pocit, že jsou věci správně a v mé moci. Jakoby se ta houpačka života nahoru a dolů pomalu zastavovala, začala zářit a vznášet se právě tam, kam je potřeba. Ve vztazích s lidmi se konečně cítím pohodlně a sama sebou, zjistila jsem, že potkávám lidi, kteří se ke mně chovají nesmírně mile a vstřícně. Už nejsem tolik zranitelná a i když jsou náročné chvíle a není jich málo, vím, jak se nakonec očistit a získat znovu nadhled. Je v tom veliká síla a láska a naděje, že všechna ta krize, která přitahuje, bude mít nakonec očistný charakter. Ale je pravda, že cítím, že ne v tom smyslu, že by tlak na negativno polevil, ale že se to prostě všechno naučíme a budeme žít v jiném způsobu myšlení.

Mějte se krásně a těším se na další vydání Vašich knížek. Daniela M.

• Dnes uplynulo asi pol odo dna, keď som od Vas obdržal dve knihy: ČLOVĚK JAKO VÍCEÚROVŇOVÁ BYTOST a OTEVŘENÍ DUCHOVNÍHO OKA. Prvu som cital dvakrát, druhu uz citam asi siesty krat. Je sucastou mojho zivota. Je a asi aj zostane pre mna tou najvyznamnejšou knihou v zivote. O to viac ze ich citaju moje dve dcery /15,16 rokov/, ktore maju ateisticku vychovu a este pred pol rokom nechceli o "Bohu" ani pocut.

A citaju aj vsetko od Bedricha Kociho. Hlavne starsia dcera je tym velmi zaujata. Sam som bol extremym ateistom viac nez 20 rokov svojho zivota, i keď pochadzam z velmi silne nabožensky založenej rodiny, zijucej v silnej krestanskej komunite na severe Slovenska. Sam som silne veril. Nechaval som vsak, preco sa chovaju uplne inak /napr. ku zvieratam/ ako ja? Preto si myslia nieco ine ako ja? Preto ma tak zavrhuju, odsudzaju preto, ze som citil, ze i zvierata maju dusu a par krat som sa odvazil to vyslovit. A to som nemal robit. Rovnako ako ine myslienky o cirkvi, o knazoch a podobne. Skoncilo to tak, ze som uz nechcel mat s katolikmi "nic spoločne". Bol som myslim v deviatej triede ZS, roztrhal som demonstrativne modliacu knizku a pred rodinou vyhlasil, ze uz do kostola nevkrochim. Do veku 15 rokov som v podstate ani nepoznal inych ľudí, len katolikov. Vo svojej nevedomosti som vnimal cirkev a Boha ako jedno a to iste. Ako ma aj moja rodina presvedcala, ze sa ruham Bohu, ze som proti Bohu. A to lem preto, ze som velmi miloval kazde zive stvorenie a nevedel pochopit, preco im vacsina "jedinych pravych vyzvacov Boha" tak ublizuje. Vladimír J.

• Dobrý den moji milí, je to již druhý týden, co jsem od Vás obdržela netrpělivě očekávanou svou první osobní analýzu. Byla jsem tolik zvědavá, že jsem si k ní okamžitě sedla a spolu s ní přečetla v podstatě najednou i tři z několika přiložených knih. Když se teď podívám zpět, byla jsem asi jako „hladový, který se konečně dostane k jídlu“. Zhltna jsem to a teď se budu snažit to strávit. Naštěstí špatně se mi z toho neudělalo.

Moc Vám děkuji za to, co děláte a doufám, že lidí, kteří tomu porozumí, bude přibývat. Sama se o to snažím a budu snažit ještě víc, ale jistě už ze své zkušenosti víte, jak těžká je někdy tato snaha. Dokonce i u lidí, u kterých bych to nepředpokládala, cítím nepochopení a takový „shovívavý úsměv“. Ale to už mi nevádí, myslím, že už dávno jsem se rozhodla, že nejlepší způsob jak ukázat, že to funguje, je tím žít. A tak jsem to zkusila a samotná byla překvapená, kam až jsem se dostala, a už se nesmírně těším, co mne ještě čeká.

Navíc když čtu o naší historii v článcích pana Staňka, mám konečně pocit, že čtu o věcech tak, jak se udály. A protože můj přítel se o historii hodně zajímá, můžu se s ním konečně o některých věcech bavit na úrovni, a ne jenom z pozice posluchače.

Tím hned i poděkuji za partnerskou analýzu, která dopadla v podstatě asi lépe, než jsem čekala, i když bych byla samozřejmě radši, když by tam bylo napsáno, že ten vztah je lepší než průměrný. Ale máme tak aspoň na čem pracovat, budeme-li oba chtít. A doufám, že se třeba i dočkám OA svého partnera, že někdy bude chtít.

Život se mi nádherně prozářil, přestože mi v podstatě přibýlo problémů. Bude chvíli trvat, než si srovnám život tak, abych v každé chvíli věděla, že jedním v harmonii. Největší zážitek při čtení OA mám asi ze chvíle, kdy jsem se dostala k modrému trojúhelníku, chtěla jsem vědět, kterou ze to stranu musím vylepšit (ale stejně byly zvlně všechny tři), a abych to zjistila, přečetla jsem další knihu a následně se dostala ke studiu Kabaly, zatím tedy nárazově na internetu. A světe div se, některým věcem, které tam psali, jsem i rozuměla.

Vím, že to teď píší všechno velice zjednodušeně, to proto, že jsem ty knihy přečetla opravdu rychle, ale s tím vědomím, že se k tomu zase vrátím. Že si to všechno přečtu ještě několikrát, než si to sama v sobě srovnám a budu to moci v nějaké přijatelné formě schopná předávat dál. Minimálně svým dvěma dětem tak, aby byly schopné prožít svůj život o několik řádů kvalitněji, než jsme si mysleli doteď. A pevně doufám, že u tohoto studia budu ještě schopná i pracovat.

TAKŽE JEŠTĚ JEDNOU TÍSÍCERÉ DÍKY A AŽ BUDU POZOROVAT NĚJAKÉ VÝRAZNÉ POKROKY, ZASE SE OZVU!!!

S láskou Vás zdraví Petra V.

• Dobrý den, předně bych Vám ještě jedenkrát velice ráda poděkovala za čas i energii, které jste na samotném začátku roku 2008 věnovali vyhotovení mé "Osobní analýzy". Jak o to žádáte ve svém rozboru, vynasnažím se napsat, co přinesly zkušenosti mně, třebaže hned úvodem musím vyjádřit své obavy z tu a tam možného nešikovného vyjádření se, stylistické i slovní neobratnosti.

Rovněž vím, že slova jsou jen slova, ačkoli je čeština jazyk bohatý, k vyjádření pocitů, dojmů, nálad pro mě dostatečný výběr nenabízí. Nicméně pokusím se.

Asi nejvíce by v současné chvíli označilo: „VÍCE NEŽ DĚKUJI“. Ano, jsem vděčná, že lidé tuto možnost v Čechách mají, že i já jsem kdy vůbec měla možnost si takovýto rozbor nechat vyhotovit. Od vyhotovení mé první analýzy uběhl jako voda téměř celý rok a já mám

jen pocít větší a větší úcty, neboť právě tato analýza je dle mého názoru jediným možným zdrojem sebereflexe, ojedinělým návodem na život dle mého názoru smyslný, jeho „v rámci možností a na určitém stupni“ hodnotné naplnění. Člověk se k „obrazu svému“ může neustále vracet ... a každé nové pročtení přináší další a další odhalení... Každý nový návrat pro mě vždy znamenal a stále znamená ohromnou životní hloubku, ovšem vždy se jedná o radostné prozření, pochopení dalších a dalších souvislostí!

Svým způsobem pro mě kresba představovala bod obratu, pomohla mi do všech „pro mě v současné chvíli uchopitelných“ souvislostí pochopit a začít nacházet odpovědi na filozofické otázky života, jež si lidé kladou od nepaměti... Děkuji za čistotu, s jakou píšete, vše tam má své místo!! S kresbou jsem se vlastně konečně vydala na „jednu velkou SMYSLNOU“ pouť, radostnou životní cestu, při jejímž pochodu mi Váš rozbor neuvěřitelně pomáhá. Nezbytná opora, troufám si tvrdit... A možná nejhezčí na tom všem je, že je stále co vylepšovat, stále co objevovat!!! Až dnes vidím, kolik toho člověk přehlížel, kolik toho o světě nevěděl, ale ani neměl potřebu chtít se dozvědět.

V neposlední řadě mnohokrát děkuji za ono „čisté všelidské hledisko“ (pokud to tak lze nazvat), které nejen do analýz, ale i do všech svých publikací vnášíte.

Snad alespoň ve zkratce se mi podařilo trochu popsat své zkušenosti s kresbou.

S přáním hezkých dnů, hodně uvědomělých čtenářů Vás srdečně zdravím a ještě jedenkrát více než děkuji. Radka Š.

• Vážené Agape, děkuji vám za zhotovení OA. Analýza na mne zapůsobila tak, že jsem měl a mám snad poprvé za 35 let pocít, že má můj život smysl, že to není jen směs stresů, shonů a strachů. Ještě jednou děkuji za ten pocít a radost, které mi přinesla vaše práce. Martin P.

• Vážená paní Brzobohatá, svůj dopis píšu především jako zpětnou vazbu na zpracovanou osobní analýzu mého jemnohmotného těla z července tohoto roku. Ale zároveň sympatizuji s celým Agape Brno a fandím práci Vás všech. Líbí se mi přednášky pana Staňka a jeho lidský, často svérázný projev, jeho logické odpovědi, ze kterých jsou patrné zkušenosti prožitého a zapojování „selského rozumu“ (v dobrém slova smyslu) na záladné otázky či názory nás, různě orientovaných čtenářů. Velmi se vždy těším na příspěvky pana Funka v časopise Phoenix, které zahřejí a pohladí dušičku. Mohla bych na úvod pět ódy ještě déle, ale četla jsem již tolik krásných slov (nejen v Občasniku), které bych vlastně asi jen opakovala, a stejně by to nevystihovalo pocít, jež se pak často zdají být frázemi, pokud se přenesou na papír. Proto moje reakce na Osobní analýzu budou asi spíše jen popisem praktických životních zkušeností a vnímání duchovních záchvěvů v hmotném světě, tak jak to sama cítím.

Zpracování OA jsem zvažovala několik let, ale ke konečnému rozhodnutí došlo až v situaci, kdy člověk neví, kudy kam (myslím, že zdaleka nejsem sama). Nechala jsem si ji zpracovat po gynekologické operaci, kdy jsem měla obavy z toho, jak a kam budou dál vést kroky mého života. Stejně jako ostatní hledající jsem si občas kladla otázky: Kam směřuje můj život, jaké je mé poslání, co se mám naučit či co mám odčinit? Odpovědi jsem hledala v sobě i mimo sebe.

Již od dětství jsem intuitivně tíhla k práci s dětmi a s lidmi - k tomu pomáhat jim. Vystudovala jsem tedy obor dětská zdravotní sestra. Děti miluji stále, ale časem mě život od práce s nimi posunul k práci s dospělými. Vlastně to nyní cítím jako pomoc a dar pro mě, neboť ta tíha zodpovědnosti za ta maličká stvoření byla více stresující, než jsem si připouštěla. Později jsem absolvovala různé kurzy alternativní medicíny a myslela si, že budu lidem pomáhat tím, že budu dobrou léčitelkou či poradkyní. Ale stále jsem se necítila být na takové výši (a natolik jsem si nevěřila), abych mohla přispívat k léčení těch, kteří očekávají zázrak. Abych byla věrohodnější při své práci s nimi, přešla jsem od studia alternativních metod ke klasickému studiu.

Ted' trochu odbočím a budu reagovat na dotaz paní Jany S. -Indigové děti - v Občasniku č. 4/2008 na její pohled na VŠ („co si nezměřím, tomu nevěřím...“). Díky svému studiu musím vyzdvihnout a pochválit Jihočeskou Univerzitu, ZSF za její přístup k člověku. Přednášky vyučujících jsou zaměřeny na empatii, etiku, víru v to, že nás něco přesahuje, že každý člověk je osobnost zasluhující si naši pozornost a porozumění.

Postupně jsem dospěla k tomu, že pro mě již není podstatné, abych znala odpověď na to, jaké je mé poslání. Cítím totiž, že svou přítomností lidem už pomáhám tak jako tak - třebaže je to v hmotné rovině jen rada, úsměv či moje aktivita ve veřejném životě. Také jsem si uvědomila, že nejprve se musím zaměřit na pomoc sobě samé, a teprve pak mohu pomáhat ostatním. Zároveň si jsem vědoma toho, že v interakci s druhými lidmi i já sílím, že ve škole života se učím, učím se jednat na rovinu, pravdivě a přímočaře, učím se vcítit, ale také rozpoznávat hranice toho, co ano a co už ne. Své nezdary беру jako zkoušky.

OA mi zčásti potvrdila to, co jsem již intuitivně tušila, co mi naznačovalo moje tělo svými projevy a nemocemi. Pokorně souhlasím s Vaším určením mého dosaženého stupně duchovnosti, přestože jsem (tak jako mnoho jiných) tajně doufala, že už jsem dál... Ale odpovídá to mému procitování. Byla jsem příjemně překvapena, že pár mých nitek Duchovního světla je již napojeno do sfér vesmírných společenství, že mám Anděla strážného, že ne na mě nejsou napojeny negativní karmické bytosti z minulých inkarnací. Že se potvrdilo moje pozitivní působení na jiné lidi vyzářováním energie ze 4. čakry.

Zjištěním poruch energií v 1., a 5. čakře mi OA také potvrdila problémy v tělesné rovině. Trpím hypofunkcí štítné žlázy, mám strach vyjadřovat se na veřejnosti a komunikovat s domněle nadřazenými a nadřizenými osobami. Když jsem četla rozbor OA poprvé, říkala jsem si, že o poruše energií v 1. čakře přece vím už léta, ale nemohu tento stav nijak změnit, protože já to odmítám. Proto také došlo i fyzickému onemocnění. Ale nyní, po třech měsících od vyhotovení OA, zjišťuji, že nastává změna k lepšímu, moje tvrdé stanovisko se zjemňuje, hrany se obrušují, vztahy se zlepšují, můj odstup se mění na přístupnost, říkám si, že snad nebude tak zle... Meditační otázky pro práci s čakrami v knize Člověk jako ... jsou opravdu na tělo, vyjadřují to, co si člověk v skrytu duše nerad přiznává sám sobě.

A můj další rozvoj po OA? To jsou jen drobné krůčky v běžném životě:

- Občas se zlobím, že moje obsáhlé sny mě nevarují, že nemám zprávy z „druhé strany“ (nepřišlo rozloučení s blízkým umírajícím formou podvědomí, jak o tom člověk často čte), ale zároveň vím, že je to moje ochrana z duchovního světa - zřejmě nejsem na takové úrovni, abych tyto zprávy přijala, aniž bych se vylekala.

- Občas se zlobím proto, že věci se nedějí podle toho, jak bych si představovala, ale pak si pokorně uvědomím přítomnost Boha

a děkuji za to, že jsme např. přežili autonehodu, což je nesrovnatelně důležitější, než divadelní představení, které jsme kvůli nehodě prošli.

- Po různých neúspěšných pokusech nevysloveného nedorozumění s kolegyní se trápím již méně, přeji jí všechno dobré, a posílám nám oběma pozitivní energii pro další spolupráci.

- Také mívám otázky typu „proč zrovna já?“ Pak si s pokorou uvědomuji, že jiní jsou na tom mnohem hůře, a přesto nereptají na svůj osud. Děkuji tedy lékařům za dobře provedenou „hmořáckou“ operaci a děkuji svým blízkým za jejich podporu a lásku, kterou sice vyjadřují tiše a nenápadně, ale já ji už cítím. Děkuji dceři, která ji vyjadřuje nahlas a učí i nás ostatní říkat hlasitě: „Mám Tě rád!“

Vaše Milena

• Dobrý den,

tentokrát bych ráda věnovala svůj dopis jednak svými otázkami a jednak svým děkovným vyjádřením panu Staňkovi. Víím, že dostáváte spoustu děkovných dopisů, můžu si některé přečíst prostřednictvím otištěných úryvků či celých v Občasnicích, ale nedá mi to, abych Vám také nevyjádřila své pocity a vděčnost, kterou jsem pojala snad hned po přečtení první knihy.

Na začátku tohoto roku jste mi byl (Vy jako pan Staňek) doporučen jako náš (český) autor, který oslovil jednoho mého přítele a který o Vás mluvil jako o jednoznačně špičce v oblasti duchovní vědy u nás. Jsem typ, který dá na doporučení přátel, a tak jsem si obstarala prostřednictvím společnosti Agape nějaké první knihy a následně jsem doobjednala i zbytek. Popravdě nechápu, proč jsem si neobjednala hned všechny, ale asi má vše čas.

Mé díky Vám patří hlavně z jednoho obvyčejného lidského důvodu: stejně jako i spoustě jiných bytostí, se mi honí a honily hlavou myšlenky související s Bohem a duchovním světem, ale byly to jenom pocity a myšlenky neidentifikovatelné a slovy nepopsatelné, a téměř vždy, když jsem se pokoušela s někým na téma myšlenek a představ a pocitů mluvit, vždy jsem se do toho zamotala a nic z toho nevzešlo, leda jakési mé „ztrapnění“, jak zoufale se neorientuji a při převaze rozumu mého spolukonverzníka se jednoznačně dostavila zákonitá reakce, že jen žbleptám, přestože jsem vnitřně cítila, že Bůh je ve mně a i všude okolo a že rozumový argument je zcela prázdný, nedokázala jsem s tím hnout.

Vy jste mi pane Staňku pomohl svými knihami, články v Občasniku, Phoenixu (na to vše mě upozornil na začátku roku již výše zmíněný přítel) a také slovy, nahranými na přednáškách. Dál jste za mě (a i za všechny ostatní) slova všem těm mým pocitům a myšlenkám.

Ale pozor, totiž v čem jste ojedinelý. Dříve jsem již se pokoušela číst Rudolfa Steinera, ale přišel mi dosti těžko stravitelný (možná překladem, ne špatným překladatelem, ale obecně, že je text psán v jiném jazyce a překlad ho musí nějak upravit), ale Vaše slova jsou lehce stravitelná pro obvyčejného smrtelníka, za vším, co jste řekl, napsal, mám zcela jasnou představu, a ta představa se navíc shoduje s mou intuicí i dávno prožitou (tedy v tomto životě). Vííte, kouzlo toho je v tom, že v dnešním světě se pohybujeme mezi spoustou materiálně a rozumově zaměřených lidí, a připadám si, že skutečně mohou být mé pocity jen chiméry, ale díky Vám víím, že nejsou, že má intuice vnímá ještě svět z jiného pohledu a že se neřítím stejnou rychlostí jako ta většina, co mě obklopuje.

Děkuji Bohu na prvním místě, děkuji za Vás, že Vás obdařil schopností se s námi slovně podělit, díky Vám se můj duchovní život velmi rychle obnovil a ukotvil a posunul. Prosim, rozhodně nejsem čistá. Jsem hříšník, velice veliký a stydím se za své hříchy, které konám vědomě, obzvláště za ty veliké. Kateřina G.

Z naší práce

Další průběžné zkušenosti s používáním vitaminových doplňků a koloidního stříbra a zlata.

Slíbil jsem v minulých Občasnicích průběžnou informaci o možnostech, kompenzujících nekvalitní potraviny a vodu. Týká se chybění některých mikroprvků v půdě, v důsledku toho v potravinách. Jejich nedostatek mají kompenzovat potravinové doplňky, kterých je na trhu velké množství. Zmíněno bylo pozorování komplexu Vita senioru Zlatá léta, po jehož konzumaci před dvěma roky jsem začal pozorovat menší únavnost a zmizení ušního šelestu. Po čase ovšem pozitivní účinek se jaksi vytratil.

Proměřil jsem tedy vloni v létě vliv trvalého přídatku potravinového doplňku na Oberonu a ukázalo se, že je neúčinný nebo dokonce zhoršuje. A vysadil jej. V minulých číslech pak uvedl, že doplňky v létě jsou zbytečné. Doporučil jsem jen období leden - duben. Nyní Oberon vlastním a mohu na sobě provádět pozorování přesně a v době, kdy chci. Opět jsem provedl pozorování a měření na sobě a opět mohu zpřesnit údaj! Na konci léta jsem provedl změření Vita senioru a ejhle. Obět byl Oberonem vyhodnocen jako mírně užitečný na řadu orgánů. Po třech dnech užívání však opět Oberon vykazoval účinnost nulovou, spíše zatížení.

Tak jsem dospěl k závěru, že mírné užívání potravinových doplňků může být užitečné, protože z více než dvaceti jejich komponentů si tělo k optimu něco vybere. Pak už nic nepotřebuje, doplněk se mění v přebytečnou zátěž. Ten interval k optimálnímu účinku je 3 až 7 dní v létě, dva dny od ledna do dubna. Tedy závěrem doporučuji, multivitamíny přes rok jednou až dvakrát za týden, v době jarní vitaminové krize obden. Tělo si tak nezvyká na přebytek a v důsledku optimálního zásobení degeneruje věkem pomaleji. Přednost ovšem mají přirozené vitamíny v živém, pokud jsou.

Pokud se týká koloidních kovů, nejprve stříbro. Je možné se předávkovat, zejména při dlouhodobém podávání. To je proto nevhodné, ač všelijaká doporučení distributorů přístrojů na jeho výrobu často tvrdí opak. Používání koloidního stříbra je možné rozdělit na dlouhodobé mikrodávky k posílení celkové imunity a krátkodobou doprovodnou léčbu při virózách. Dlouhodobě jsou podávatelné dávky

0,2 mikrogramu (ppm) na den v pití, což odpovídá obsahu v přírodních léčivých vodách. Z prodávané koncentrace v lékárnách (v Polsku), která obsahuje 10 ppm v 1 ml jsou to dvě až čtyři kapky. Ke krátkodobému potlačení doprovodné bakteriální infekce při virózních místo antibiotik je vhodná dávka 200 až 300 ppm, tj. 20 až 30 ml prodávané koncentrace. Dvě polévkové lžice. Při silnější koncentraci, vyráběné na prodávaných přístrojích, je to úměrně méně. Viróza při této doprovodné léčbě proběhne rychle a benigně. Užívat maximálně 10 dní. (Informace o přístroji u p. Svobody tel.774051338.)

Pokud se týká koloidního zlata, prvotní oživující efekt dávky kolem 100 mikrogramů (ppm) se během několika dní vyčerpá a pak v Oberonu zjišťuji přesycení a negativní vedlejší efekt. Koloidní zlato jako katalyzátor mediátorů a hormonů sice dočasně oživí, ale později se pozorovaný efekt vytratí. Také zde jsem vytestoval, že úspěšná dávka, vedoucí k výrobci oznamovanému "omlazení" o pět let vede přes dlouhodobě užívané denní stopové dávky opět v množství kolem 0,2 mikrogramu. Odpovídá vlastně dávce z přijímání pokrmů ze zlatých nádob. Koloid zlata se zřejmě hromadí na predilekčních místech, kam jsou elektrostaticky přitahovány. Koloid zlata má opačný elektrostatický náboj než nemocná tkáň v těle, proto je tam přitahován. Nejvíce k revmatickým oblastem, proto se v medicíně k léčení revmatizmu již dlouho používá. Nutné je tedy věnovat pozornost koncentraci při výrobě koloidního roztoku, protože zlato se jako koloid rozpouští 100 krát pomaleji, než stříbro!!! Z toho vypočítat dávku. U silných roztoků také dvě kapky denně vyvolají mírný oživující účinek. Na Oberonu se mi účinek koloidního zlata projevil nejprve jako vyrovnání epifýzy a od ní pak následně všech žláz s vnitřní sekrecí. Po měsíci jsem měl celou endokrinní soustavu vyrovnanou, jako nikdy před tím.

Na platinové elektrody stále čekám. J. Staněk

Upozornění na toxické hrůzy

Prodávají se v rámci obohacení trhu paraofečny vyloupané. Koupil jsem je a testoval na Oberonu. Takovou hrůzu jako jejich působení na slinivce a slezině jsem ještě neviděl. „Vyskakuje“ tam adenokarcinom, zřejmě z plísňových toxinů. Některé toxiny jsou termolabilní, tak jsem je zkusil povařením neutralizovat. Asi dvě třetiny karcinogenních účinků zmizelo, ale třetina zůstala. Varuji všechny před jejich konzumací, musel jsem je vyhodit.

Druhou zkušenost jsem zaznamenal s růžičkovou kapustou. Má být superzdrojem vitamínu C a listové. Vyvařil jsem do polévky od lehce začernalých lísků okrájené kapustičky. Na jejich povrchu již byly, jako obvykle zejména při doprodejích, černé skvrnky. Ke kapustičkám rýži, jak se to dělá. Ráno opět při měření Oberonem zatížení slinivky a naznačený slabší vývoj k adenokarcinomu. Vzal jsem obě poloviny výrobku k testování a překvapení bylo na mojí straně. Kapustičky byly nejen neškodné, ale pro cévy prospěšné. Zato vývar „zacherňoval“ slinivku. Plísně z povrchu kapustiček pronikají dovnitř do zdánlivě nedotčených lístečků. Ale toxiny z nich jsou ve vodě rozpustné a jdou do vývaru. Skladované kapustičky tedy nejen okrájet, ale vodu, v níž se vaří, bohužel nutno vyfílit!!! Vařené kapustičky jsou ale nejen neškodné, ale zdravé. J. Staněk

Nedávno nám přišla poštou kniha amerického autora Roberta Schwarze s názvem „Odvážné duše“ s podnadpisem „Plánujeme si náš životní úkol ještě před narozením?“ Kniha byla v anglickém originále a někdo ji rozesílal zřejmě všem nakladatelům s nabídkou jejího vydání v češtině.

Tuto nabídku jsem s díky odmítl, neboť pro tak malé nakladatelství jako je Agape by to bylo v podstatě nereálné, nicméně kniha se nemusela vracet, takže jsem ji začal poctivě číst.

Jelikož se zde mluvilo se o inkarnacích a karmě a o tom, že si duše volí svoji rodinu, místo i čas včetně svého „úkolů“ ještě před narozením, myslel jsem si, že se to bude hodně shodovat s tím, k čemu jsme i my zatím došli.

Autor si pro knihu vybral několik lidí, kteří mají dle lidských měřítek těžký osud - vrozená fyzická poškození, psychické nemoci, hluchota, slepota, sklon k drogám či alkoholismu a nehody. K tomu, aby se dopátral vlastní příčiny, vodí tyto lidi k médiu, které se dokáže napojit na svého vůdčího ducha, a ten mu odpovídá na veškeré otázky. Až potud přijatelné.

Jenže pak jsem se dočetl, že dítě stížené těžkou poruchou autismu mělo v minulém životě velmi těžký život v sirotčinci, kde muselo denně snášet obrovské psychické i fyzické ústrky a nikdy nepoznalo, co je to mateřská láska. Duše chlapce cítila, že pokud se má i nadále vyvíjet, musí si jeden životní cyklus odpočinout tak, že se nebude muset o nic starat a že nebude znovu vržena napospas brutálnímu světu. Vybrala si tedy matku, o které věděla, že bude o ni po celý život láskyplně pečovat.

Další chlapec byl také autista (téměř nemluvil) a navíc byl od narození zcela slepý. U něj prý vycházel fakt, že sedm posledních životů byl vědcem a že začal být těmito životy příliš unaven. Proto se rozhodl, že si také jednu inkarnaci odpočine. Tedy opět že se nebude muset o nic starat a že nic nebude vidět ani slyšet. Prý každá duše potřebuje poznat pro svůj vývoj jakýsi „odpočinek“.

Dál jsem už v četbě nepokračoval. Naprosto to totiž odporovalo tomu, k čemu jsme sami v Agape téměř dvacetiletou prací v oblasti duchovního vývoje a karmy došli. Když jsem si představil, kolik lidí na světě si tuto knihu již přečetlo a kolik lidí si ji ještě přečte, skoro jsem je všechny litoval, jak „nesprávnou“ informaci dostanou. Znovu jsem si také uvědomil, kolik podobných knih po světě koluje a kolik lidí pomýlí a bylo mi to i líto.

Jenže po chvíli jsem však naznal, že vlastně i tato může být svým způsobem kniha hodnotná - ukazuje, že člověk prochází prostřednictvím mnoha inkarnací duchovním vývojem a že v podstatě málo závažných věcí v osudu člověka jsou jen náhody a že za vše si můžeme sami. Možná že kdyby autor napsal, že každý člověk, který trpí jakoukoliv poruchou či újmou na zdraví, si toto vytvořil nesprávným a chybným životem v minulé inkarnaci, byl by lynčován, stejně jako před několika lety jeden anglický fotbalový trenér, který prohlásil, že kdosi na vozíčku byl zřejmě v minulém životě velmi špatným člověkem a že si to tímto způsobem musí odčinit.

Ať už je to autorova neznalost nebo úmyslné zatažení příliš tvrdých informací, původní názor o knize jsem trochu přehodnotil a možná ji i jednou dočtu. Dokonce bych se odvážil tvrdit, že pro úplného začátečníka a laika by to mohl být celkem hodnotný „odrazový můstek“ pro jeho další poznání. I když je na druhé straně fakt, že takovýto „začátečník“ nedokáže ještě rozlišit, co je „zrno a co plevele“, takže jej spíše podobný typ informací spíše poplete. Tak vážně nevím.

V této souvislosti jsem i pochopil, proč jsou některé knihy cizojazyčných autorů tak drahé. Když jsem si spočítal, kolik by se muselo zaplatit překladatelce, kolik z každého výtisku jako podíl autorských práv, nemalá procenta distribuci apod., vycházely mi při malém nákladu (1000 ks) tak astronomickémaloobchodní ceny, že by byla kniha z mého pohledu téměř neprodejná. A. Červený

Zajímavosti získané při prodeji knih přímo z Agape

Stejně jako každý rok, tak i letos jsem si na konci roku udělal bilanci u prodeje naší literatury. Jelikož mi vycházejí celkem zajímavé skutečnosti, nedá mi to, abych se s vámi o ně nepodělil.

Jak už řada z vás zjistila, knihy neposílám nikdy na dobírku, ale pouze doporučeně s vloženým lístkem s pokyny o zaplacení. Mně to usnadní práci a hlavně čas (vyřizování dobírek na poště je velmi zdlouhavé), objednavatel ušetří relativně dost peněz za to, že nemusí platit celou částku dobírky. Já jsem však takto odkázán na to, jestli daný člověk zaplatí či ne, a pokud ne, tak jsou tyto peníze v podstatě nedomahatelné. Pro tento způsob posílání knih (ale i analýz) jsme se rozhodli už dávno s tím, že „duchovní věci“ objednávají pouze duchovně ladění lidé a podle toho předpokládáme i jejich jednání. Opak je však dosti často pravdou.

Někteří lidé si knihu (ale i analýzy a cokoliv jiného) objednají a pak ji nezaplatí. V tomto případě po uplynutí asi jednoho měsíce dostane dotyčný ode mne dopis, kde je napsáno, že buď zapomněl zaplatit, nebo zaplatil, ale peníze k nám nedorazily. V tomto případě jej prosím o spolupráci v dohledání platby. Stále je ještě totiž dost lidí, kterým zásilku zaplatí někdo jiný, a pokud mi přijde složenka nebo výpis z účtu s cizím jménem, nemám šanci platbu zařadit.

Polovina lidí-dlužníků pak částku do několika týdnů skutečně zaplatí, ale bez jediného slova omluvy nebo vysvětlení.

Část z druhé poloviny čeká až na druhý dopis (po uplynutí dalšího měsíce) a až pak knihu - opět bez jediného slůvka vysvětlení - zaplatí. Zbývající část nikoliv, přestože si knihu nechají.

Někdy se mi v poslední době stalo, že oslovený dotyčný zavolá a rozčileným hlasem mi uvede, že knihu zaplatil již při převzetí pošťákovi, a tím pádem že to po něm chci podruhé. Když mu vysvětlím, že zásilka nebyla posílána dobírkou a že toto u doporučené zásilky není možné, (ostatně tuto skutečnost si každý může zjistit na své poště, kde všechny záznamy lze dohledat), odpoví mi, že to prostě platil a že se více se mnou o tom bavit nebude. A na žádné poště si to zjišťovat nebude, protože dobře pamatuje. A basta.

Někteří lidé si knihu objednají a pak si ji vědomě nevyzvednou. V tomto případě se mi balíček vrátí s nálepkou „odmítnuto“.

Někdy je na zásilce nálepka „nevyzvednuto“ (za to může většinou poštovní doručovatel, který nehodí lístek o úschově zásilky na poště), jindy „adresát na uvedené adrese neznámý“ (toto je většinou u lidí, kteří u někoho bydlí a nemají své jméno na zvonku nebo schránce a přitom udají danou adresu), ale tyto případy nejsou „zajímavé“ z hlediska chování lidí. Uvádím je jen na doplnění.

Párkrát mi už někdo po delší době knihu vrátil, aniž by za ni zaplatil (třeba i jen za poštovné) s lístkem, že toto není „jeho cesta“ nebo že od knihy čekal „něco jiného“. Nikdy to však není obratem a většinou je kniha ohmataná, tudíž předpokládám, že přečtená (a tedy dále neprodejná). Jednou byly v tomto případě v knize fixou podtrhané některé věty.

Minulý měsíc mi jedna paní do telefonu hystericky vynadala, že absolutně nesouhlasí s cenou a že tak „nehorázně drahé knihy“ posílá zpět. Druhá paní udělala podobné, ale za dva dny volala zpátky, že se spletla a že si tedy knihy nechává. Další paní mi rozhořčeně psala, jak si takové knihy vůbec dovoluji prodávat se ziskem, a odsoudila mě za to, že knihy prostřednictvím Občasníku lidem „vnucují“.

Velmi častým nešvarem se stává, že člověk zaplatí pouze cenu knihy, ale poštovné uhradit odmítne. Např. ke knize za 100 Kč je vložen lístek s částkou 140 Kč (100 Kč + 40 Kč pošt.), dotyčný s ledovým klidem pošle jen 100 Kč.

Vše co píšu, není stížnost a ani nepotřebuji být „litován“. Vše jsem se naučil brát postupem času s velkým nadhledem, ostatně tyto finanční ztráty nejsou při celkovém objemu prodeje ani tak strašné. Považuji to však přinejmenším za „zvláštní“ a hádal bych, že takového jednání lidí by čekal z odběratelů Občasníku asi jen málokdo. Na druhé straně si uvědomuji, že kdybych posílal „běžnou“ literaturu „běžným“ lidem, popisovaných případů by bylo určitě mnohem více.

Na závěr uvedu jednu historku s asi 40-letým pánem, který si u nás nedávno přímo do Agape přišel zakoupit knihu „Otevření duchovního oka“, protože - jak sám řekl - o toto se už několik let bez úspěchu sám snaží. Knihu vzal do rukou, otevřel ji a po několika vteřinách ji odhodil, jako by jej popálila.

„Tak to tedy ne! To nemusím,“ dodal podrážděným hlasem. „Tady se píše o Ježíšovi,“ dodal znechuceně. „K němu jsem se několik let modlil a nikdy jsem nebyl vyslyšen. Tak jsem na něj zanevřel.“ A. Červený

Rozšíření Osobních analýz jemnohmotných těl

Přibližně poslední dva roky se nám množí žádosti o analýzy tzv. přisedlých duší. Jde vlastně o souhrn pozitivních i negativních energií živých, ale i astrálních bytostí (přisedlých nebo bludných duší) a duší rodových ochránců, které zasahují přímo do ochranných obalů aury, a tím působí i na čakry. Jelikož toto „Osobní analýza jemnohmotných těl“ zatím řešila jen okrajově (až za ochrannými liniemi aury), považujeme v současné době za nutné o tuto skutečnost analýzu rozšířit.

Zkušenosti, které jsme v tomto směru získali, ukazují na důležitý význam vlivů těchto energií v životě každého člověka. Je to směr pomoci, kterým můžeme rozkódovat řadu neřešitelných problémů.

Cena „Osobní analýzy“ bude v tomto případě 1000 Kč. Minimálně však ještě tento rok si každý žadatel o analýzu může zvolit mezi analýzou původní (za původní cenu 700 Kč) a analýzou rozšířenou o výše jmenované. Chvilí nám bude ještě trvat než vytvoříme k tomuto vhodný leták, takže ti, kteří si tento článek již přečetli a budou si v tomto roce OA objednávat, připište, prosím, jestli máte zájem o „základní“ nebo „rozšířenou“ analýzu. J. Brzobohatá, A. Červený

Úvahy

Pozorovatelné zahánění ateistické demokracie.

V posledních měsících si každý pozorovatel může všimnout řady nových společenských jevů u nás i ve světě. V Indii jsou po stovkách cíleně vraždění civilní lidé v hotelích komandy z členské země OSN, která oficiálně vyhlásí, že organizátory nevydá. Místo aby OSN takovou zemi vyloučilo, mlčí. U Somálských břehů celá válečná flotila NATO chytá piráty na volném moři a žádného nechytí. Kdyby chytila, měla by „právní problém co s ním“ ona. Kdyby jakýkoliv občan EU vyjel ozbrojen na moře, byl by okamžitě chycen a potrestán, protože na otevřeném moři se nesmí pohybovat silně ozbrojená plavidla kromě vyjmenovaných a označených vojenských plavidel států. V Řecku odražená kulka policisty zabije mladíka, útočícího v bandě na policisty. Vypuknou nepokoje nezletilců, kteří nikdy nic neudělali a nepracovali. Nyní zapalují auta a rabují obchody normálních pracujících lidí.

A promyslete si ten paradox! Vláda, která zastřelení nenařídila, se omlouvá řádícím deklasům, kteří nikdy nepracovali! Omluvit se přece může jedině pachatel nebo ten, který něco zanedbá! U nás v Janově parazitní živly ve dne v noci řvou a nenechají v bezpečí dojít domů a vyspat lidi, kteří ještě chodí do práce a potřebují si odpočnout a civilizovaně užít volna. Organizátoři lidských práv od nás i EU tam jezdí s penězi uklidňovat deklasy a slibovat úklid po nich a organizovat pobavení deklasované mládeže konzumem. Práci a zvyšování kvalifikace po ní ani slovně chtít nemohou, ani si nedovolí.

Problém rozmnožování necivilizovaných vrstev bez ohledu na barvu pleti za peníze ostatních pod hesly humanity u nás šedesát let vůbec není řešen. Problém jen slouží jako záminka pro existenci placených „expertů“ na „národnostní“ otázku. Přitom o národnostní otázku vůbec nejde, jde o střetání civilizací.

Civilizace mají tři základní úrovně. Nejnížší je kočovná. Ta se provozuje tak, že skupina lidí té úrovně myšlení táhne z místa na místo už jen proto, že každé osídlené místo po čase vybledne. Proto musí dál, aby se místa po jejich chování zotavila.

Druhá civilizační úroveň již místo usídlení dovede trvale udržovat tak, aby bylo stále obyvatelné. Jsou to zemědělci.

Třetí úroveň je již svou organizovaností a disciplinovaností schopna vytvořit městské zahuštění obyvatelstva, které jediné je schopné průmyslové výroby.

Městská civilizace vyžaduje od svých členů vysoký stupeň výchovy a disciplinovanosti a v minulosti toho městští vládcové dosáhli tvrdými tresty. Jinak to totiž nešlo. Řečnění k nomádům jakékoliv pleti je hodno bláznů. Stačí si přečíst dějiny.

A nyní k postavení policisty jako zástupce civilizačního celku. Anglie se stala nejvyspělejší zemí proto, že policista byl v Anglii zástupce královny. Zaútočit na policistu bylo jako zaútočit na stát. Tehdy 15letý „smrad“ nesměl zaútočit na žádného staršího člověka, jinak dostal od společnosti co proto. V Řecku i jinde se dnes takový „smrad“ cítí jako hrdinové.

Není to příznak naprosté neúcty k člověku, kdy stáří je bráno jako uzrání bytosti? Piráti na moři byli ve své době zlikvidováni tím, že je hned na moři a bez soudu pověsili na plachetní ráhna. Na jejich náboženství se jich neptali. A problém zmizel. Dnes mají piráti lidská práva, jejich oběti nikoliv. Zkuste jim padnout do rukou a ohánějte se právy! A tato práva mají piráti od oficiálních institucí! Kdyby somálské piráty na moři zajali, ihned by se na jejich obranu vynořili ochránci lidských práv, sebe označující za ctihodné. Také islámští domněle ctihodní duchovní by je ihned označili za pronásledované kvůli islámu. A řadová islámci by tomu „věřili“, jako většina jich věří tomu, že útok na dvojčata zorganizovali Američané a Židé, aby poštváli národy proti islámu. Na internetu a CD najdete spoustu takových „důkazů“. Stejně jako „důkazů“ o „pitvě“ ufonunů, zatajených vládou. A co „zaručené pravých“ výkladů o Atlantidě atd. Vědecké dokazování v důsledku neodpovědnosti před vyšší mocí, ve kterou nikdo nevěří, velmi „vyspělo“.

Dnes se „dokáže“ všechno. Začíná to „důkazem“ toho, že se tělo člověka samo od sebe sestavilo z prvků pramoře. Odtud začíná modelová neodpovědnost záměrně lživé řeči, kterou by si dotyčný nikdy neodvážil vést před tváří živého Boha. Neboli vše začíná tím, že si dotyční myslí, že nebudou skládat účty ze skrytých úmyslů a řečí.

Situace ve světě směřuje k tvrdé diktatuře proto, že si ji neodpovědně myslící dav zaslouží. Bude to trest za ateismus. Dav nechce živého Boha jako nejvyššího arbitra, tak tento „skryje svou tvář“, jak se říká o éře kalijugy ve védách. Za trest dostanou takový zvrhlého a zlého člověka jako všemocného vládce. Ten vyřeší teroristy, piráty, rabující a auta zapalující mládežníky a nedisciplinované obyvatele jakýchkoliv sídlišť do roka a do dne. Kdo si myslí, že ne, ať si vzpomene na Stalina a Hitlera a jejich „komandy“.

Problém demokracie je v tom, že hlas lidu je hlas boží jen tehdy, když lid věří ve vyšší hodnoty než jsou moc a peníze. A to nyní není. Ateisté přes školy a „vědu“ zajistili, že lid nevěří na nic, než na peníze. Politika se stala tržní, koupit poslance stojí asi deset milionů. Takže ne lid, ale peníze vládnu! Manokracie a kleptokracie! A peníze mají neomezenou moc a žádnou odpovědnost. Tak jak ti, kteří je bez zábran machinacemi nabyli. Tím je zaručeno, že se na vrch mocenské pyramidy dostane nakonec vždy šilený a nekontrolovatelný darebák, nikoliv osvícený diktátor, jak se duchaprázdni těší. Tím je z hlediska věčnosti zajištěn chod karmy. Vše je jen otázkou času.

Počítat umí každý. V roce 1945 bylo na území dnešního Česka a Slovenska do 60 tisíc příslušníků kočovné civilizace. Na základě „vědeckého“ zjištění o jejich stejnosti s ostatní populací a podpoře jejich rozmnožování z prostředků civilizované části vzrostl počet mentálních nomádů na tomto území na více než 600 tisíc. Po dalších 60 letech (r. 2060) této populační politiky bez požadavků jich bude 6 milionů, tj. polovina obyvatel.

Stěhování necivilizovaných obyvatel, v době Říma jim říkali barbaři, do jiných států vyvolá vždy mezinárodní napětí a válku. Jako v době pádu říše Římské. Viz rumunští Rómové v Itálii, Albánci v Řecku, Alžírčané ve Francii, „kvalitní“ provedení albánské „demokracie“ v Kosovu a čeští Rómové v Kanadě. A v blízké budoucnosti v Rakousku a Německu. Na palubě Titaniku západní civilizace, tj. ve vládách a parlamentech, se ještě krasořeční a tančí. Ateisté žvanilové bojují za lidská práva pirátů, pouličních žhářů a povalečů. Ateisté proto, že mluví o právech a nemluví o povinnostech, protože ateista nemá povinnost vůči komu. Také ateista diktátor nemá odpovědnost vůči nikomu. To je ta hrůzná karma za vědecký světový názor! Ještě je blaze, ještě je možné výše uvedené alespoň říci!!!

A otázka na závěr: Kde by byla Čína dnes, místo jedné se dvěma miliardami obyvatel, kdyby nezavedla politiku jednoho dítěte? Dosáhla toho jen metodou, že kdo si pořídí druhé, ztratí penzi a dostane dodatečnou daň. Co takhle vyplácet sociální dávky jen tehdy, když není více než jedno dítě??? Další si už každý musí jen za vydělané peníze! Co změnit politiku na „nelidskou“, kde si k užití není možné porizovat děti, o které se pak stará stát? J. Staněk

Otázky a odpovědi

• Dobrý den, pane Červený! Posílala jsem Vám minulý týden žádost o analýzu mou a mé dcery. Nevím, možná už bude pozdě, třeba je to už odeslané...ale mám takové dilema. Mám pořád takové - pro mně - **nevysvětlitelné konflikty s tou mojí dcerou.**

Měla jsem těžce nemocného syna a byla jsem s ním pořád po nemocnicích, a tak jsem vůči ní asi měla výčitky svědomí, že se jí tolik nevěnuji a asi jsem z ní vychovala takovou rozmazlenou holčičku. Jinak si to neumím vysvětlit. Už na základě rozboru našich vzájemných vztahů vidím, že máme spolu silnou karmu. Když se spolu dostaneme do konfliktu, ona mi vyčítá, že ji nemám ráda a že už jí konečně mám mít ráda takovou, jaká je. Neumím tyto její výčitky vůbec pochopit!!! Já jí přece mám moc ráda, víc to snad ani nejde!! Jak jí to mám ještě dokazovat? To nevidí, necítí???

Ale ona mě vydírá. Vždycky, když se jí něco nehodí nebo nelíbí, bouchne mi dveřmi a zpupně s pláčem odejde. Udělala mi to v 19 letech, po naší hádce odešla z domu a rok se mi neozvala. Já jsem celé noci probřečela, přivodila jsem si srdeční arytmie, neuměla jsem to vzít jako můj bývalý manžel - chce pryč, je pryč. Byla to pro mně hrozná zkušenost, kterou mám zabudovanou v podvědomí.

Mám jí moc ráda, ale neumím jí to nijak vysvětlit a asi ani dát najevo. Místo toho jí ustupuji. Doslova se jí od té doby bojím, byl to pro mně hrozný rok a byla jsem šťastná, když jsme znovu obnovily kontakt.

Další podobný výstup zopakovala, když se vrátila z USA, kde žila, s tím, že se vrací domů. Já jsem už nechtěla tolik ustupovat, ale situace se vyvinula obdobně. Povyšně mi bouchla dveřmi a opět bez rozloučení odjela zpět do USA - resp. její přítel si ji odvezl zpět. Oba bez pozdravu a bez rozloučení. Jenže porodila holčičku a přítel ji pak nechal s ročním dítětem na ulici a bez zaopatření. Ona má dost povýšené chování, vždycky musí mít pravdu, věřím, že to on nevydržel. To její urážlivé ego! Tak se vrátila sem i s dítětem. Žije s mým bývalým manželem a není schopna se o sebe starat. Je ale vzorná matka, a tak se jí zase všechno promíjí.

Myslela jsem si, že jí mateřství změnilo. Můj bývalý muž pořád popichoval - jak to, že vy dvě jste se ještě nepohádaly...o to vždycky stoupne jeho důležitost. No vydrželo nám to od dubna do pátku minulého týdne. Zase podobný výstup když byla u mně s vnučkou na návštěvě. Ale tentokrát jsem ji požádala, jestli nemíni změnit chování, že to její trucování a nemluvení nebudu trpět, ať ode mě odjede.

Po 3 letech zase stejný výstup - z blbosti spousta výčitek...proč mě nemáš ráda...proč se povyšuješ...proč mě nepřijmeš takovou, jaká jsem ... a pořád dokola to stejné a pro mně nesmyslné!!! Fakt nevím, co dělám špatně. A to jsem si myslela, jak to mateřství dceru změnilo k lepšímu.

Jsem asi moc závislá na dětech a teď už zase na vnučatech. Žiji sama a vnučata jsou mým jediným rozptýlením a potěšením. A moje děti toho pěkně zneužívají a přes ty vnučata mě vydírají. Jenže já už se nechci nechat vydírat - třeba tak synovy děti jsem neviděla od min. Vánoc, nevyhověla jsem snaše, tak to mám. Upnula jsem se na tu třetí vnučku - a mám to taky - v bleděmodrém. Nevím, co dělám špatně. Asi neumím ty dospělé děti odstříhnout?

Prosím Vás, nemůžete se mi podívat na moji a dceřinu analýzu a poradit mi něco? Už mi ale paní Brzobohatá udělala 2x naše vzájemné vztahy (naposledy v 4/08). Myslela jsem, že jsme si ty vztahy hodně vylepšily, měla jsem radost z té vylepšené 1. čakry. Na dceři je katastrofa ta komunikace - nemluvení, 5. čakra. Já asi zase solár. Já tak vnímám každý její povýšený pohyb, nosík nahoru, těžko nesu to její opovržení mnou...

Teď teda zase budu „potrestaná“ a neuvidím moji kouzelnou vnučku. Asi se mám už konečně starat sama o sebe a žít si svého poutevníka sama pro sebe. Nic jiného mě nenapadá. Protože obě děti nevýslovně miluji, až si myslím, že jsem tím mateřstvím nějak „potrestaná“.

Prosím Vás, píšu ve zmatku, snad se trochu vyznáte a alespoň něco mi poradíte. Já vím, že každý musí pracovat sám na sobě - jen mám teď v sobě zmatek a asi sebelítost, kterou neumím překonat. Prosím Vás, můžete mi k tomu něco napsat, vysvětlit, poradit ???
Alena M.

Vážená paní M., děkujeme za dopis i za důvěru, kterou nám projevujete. Víme přesně, o čem píšete - mám jednu velmi dobrou známou, která má stejné trápení jaké popisujete Vy. V okamžiku, kdy svým dospělým dětem řekla „a dost!“ (byla pro ně jen dojná kráva), se s ní na truc přestaly stýkat, a jako ve Vašem případě od toho okamžiku neviděla ani svá vnučata, na která byla velmi fixovaná. V době, kdy byla zmiňovaná paní na operaci kyčle, její dcera jí ani nezavolala, aby se zeptala, jak se má, nechtě o pár týdnů později jestli nepotřebuje s něčím pomoci (když jako žena pracující ve zdravotnictví musela vědět, že min. 3 měsíce se bude její matka (vdova žijící sama v rodinném domě) pohybovat jen s obtížemi o berlích.

Mockrát jsme rozebírali, kde, v čem nebo v kom je chyba, ale v podstatě na nic jsme nepřišli. Jediný kloudný závěr, ke kterému jsme došli, byl ten, že je to, asi jako byste chtěla po slepém, aby viděl to stejné, co Vy. Prostě neuvidí, ani kdyby se rozkrájel. Možná, jednou, až absolvuje nějakou „zázračnou operaci“, pak prohlédne.

A tak to bude s Vaší dcerou - není v její moci „vidět“, že Vy to s ní myslíte jen a jen dobře. To je asi tak vše, co Vám k tomu mohu napsat. Srdečně za Agape Červený A.

• Vážený pane doktore, před chvílí jsem dočetl Váš článek v posledním časopise Phoenix s názvem „Je délka života lidského těla předurčena“. **Nejvíce mne zaujaly informace o učebních úkolech duše.** Setkal jsem se s takovým výkladem poprvé a moc Vám za to děkuji. V posledním odstavci uvádíte, že jste vyjmenoval jen několik hlavních učebních úkolů (4) duše ve stvoření. Můžete mi laskavě napsat, jaké dva další úkoly byste ještě mohl přidat? S úctou Emanuel

Zahloubal jsem se velice, zda by mě napadl nějaký další učební úkol duše a byla přede mnou veliká prázdnota. Nic ne a ne napadnout. Až po chvíli to přišlo. V nás a kolem se odehrává život a u každého v naprosto jiných variantách. Neexistují dvě stejné situace. Muž-žena, vzdělaný-manuální, zdravý-nemocný, naprosto rozmanitého dětství, rodiny, národa. A k tomu nepřetržitý film životních dějů ve své nekončné řadě variant. A v tom to právě je, v té řadě variant. Máme se naučit v těch okolnostech vždy rozpoznat to hlavní, vlastně ty čtyři hlavní učební úkoly a ve správném pořadí důležitosti je řešit, vlastně žít život. Určitě se nám to nepodaří beze zbytku, protože neprohlédáme další

rozměry bytí a myšlení jiných lidí. Děláme tedy nutně chyby, ale i s tím se počítá v plánu duchovního růstu. V případě „zpožděného zapalování“ na ně přijdeme včas a pak se divíme, jak jsme mohli být tak slepi! Pak je třeba udělat pokání, a tím odvrátit karmu.

A nebo na ně nepřijdeme, a pak na nás dopadnou následky oněch chyb jako karma, často až po desetiletích. A to lze zřejmě chápat jako ten další učební úkol, naučit se učit z vlastních a nebo i z cizích chyb. K tomu, abychom mohli vlastní chyby poznat, potřebujeme vědět, že jsme tu kvůli učení, neboli mít pokoru. (Nesídlí v nás božská jiskra, protože ta chyby dělat nemůže a učit se nemusí!) Abychom se z chyb mohli poučit, k tomu potřebujeme pohyblivost v duchu neboli úmysl se učit! Tyto dvě vlastnosti bohužel neucí současné církve.

„Páter školastikus“ nebo evangelický „biblocitátor“ jednak všechno ví a ocituje to z knih, jednak nic nepotřebuje měnit, protože když tak „došli do nebe předkové, tak on může stejně“.

A nemůže!!! Oni tam došli s jinými předpoklady a možnostmi, neskonale menšími. Oni dostali biblický jeden denár a rozmnožili jej na dva! Tito mnozí dostali deset denárů a zahrabali je. Chtějí odevzdat zas jen deset! Předkové rozmnožili, tito, kteří tvrdí, že není třeba nic měnit a učit se z dějin, nerozmnožili! My dostáváme obrovské množství možností a promarnujeme je. Nemáme snahu se učit, protože duchovní zrak mnohých „vypíchli“ ve školách ateistů tím, že jim vsugerovali, že život nemá smysl a největší moudrostí života je „urvi, co můžeš“.

Podívejte se na nepřičetné chování současného davu konzumentů. Dokud jednotlivci z něj neonemocní a nepřiblíží se k nim smrt těla, o nic než biologické potřeby nemají zájem. Pak se teprve začnou o něco nadčasového zajímat, ale je pozdě. Zejména je to vidět teď na stavu prožívání Vánoc. Nejkrásnější atmosféru Vánoc jsem zažil v dětství, kdy byla válka a chudoba. Dnes to je přejedení, prázdnota, nacpané popelnice. A zbohatlíci, ujíždějící před atmosférou současných Vánoc na Seychely se koupat. Tedy nenapadlo mne na Váš dotaz nic jiného, než úkol „učit se ze života učit“. Řekl bych, učit se mít oči otevřené, o všem meditovat a všechny události života přijímat s vírou. Ostatní už jede samospádem. J. Staněk

• Dobrý den, mohl byste mi někdo poradit, kde najít nebo se dočíst o **souvislosti jídla a psychických onemocnění**? Momentálně řeším hyperaktivitu u dětí a sleduji vědecké výzkumy, ve kterých uvádějí někdy až 50%-redukcí některých symptomů u těchto dětí, u kterých se upravila výživa. Tak by mě to zajímalo i z duchovního hlediska. Děkuji, Marcela

Domnívám se, psychická onemocnění, také hyperaktivita, s jídlem nesouvisí. Nebo jen okrajově jako nadbytek masa a pšeničných výrobků. Domnívám se, že psychická onemocnění souvisí spíše s nemocí mezilidských vztahů, a to jak v rodině, tak obecně nadřazený-podřízený, jedinec-celek. U jednotlivce karmicky také v tom, že jeho hadí síla neboli vitalita těla je sice silná, ale nestoupá do vyšších čaker, zejména do mozku a sedmé čakry neboli není její propojení na nadvědomí. Proto mizí vnitřní duchovní život a musí být prázdnota zaháněna řevem uvolňující hudby. Tím se veškerá energie hadí síly „vyřáďuje“ v prvních třech čakrách tj. pohyblivosti, sexualitě a fantazii. Odtud po pohlavní dospělosti se vynořuje hypersexualita jako všeobecné „znamení“ doby a oblíba fantasijního řádění v astrální dimenzi. Bez navázání na duchovní rozměr. (Supratechničtí a bezcitoví hrdinové.) J. Staněk

• Vážený pán Staněk, touto cestou sa na Vás obraciam s prosbou o pomoc. Mrzí ma, že sa nám nepodarilo sa zúčastniť Randulky, avšak nás financie nepustili. Ale viem, že spoločenstvo tých ľudí by mne i mojej rodinke veľmi dobre prospelo.

Obraciam sa na Vás s problémom, čo sa týka našej dcéry. Nevie si už rady. Ona keď je dobrá, tak je dobručka, také slniečko usmievané. Ale akonáhle sa jej nestane povôli, tak začne moc zúriť. Už to síce ustupuje trochu (predtým sa hádzala o zem, búchala si hlávku na tých najtvrdších povrchoch). Teraz už „len“ hádže hračky zo zúrivosti alebo najnovšie nás začne biť, keď ju vyhréšime. Priznávam sa, že som veľmi nervozna. **Ale nie z nej, ale zo svokry.** Snažím sa to všetko tlmiť (keby nie, tak je to už horšie tuná), ale stále to neviem úplne odrážať tie svokrine útoky na mňa. To je dlhší príbeh, ale v skratke: stará sa do výchovy, proste do všetkého, do čoho ju nič nie je. Aj do vzťahu mňa a manžela. Vidím aj na dcérke, že keby sme žili sami a ja by som bola kľudná a vyrovnaná, tak aj ona by bola dobrunké dieťaťko. Viete, nás v detstve otec vyplieskal, keď sa mu niečo znepečilo. Našťastie sa mamka stihla rozvieť, keď som mala 9 rokov, lebo neviem, čo by dnes zo mňa bolo. Nejaká troska asi. A ja som sa zaprisahala, že dieťa biť nebudem. Že vychovávať sa dá aj dobrým slovom. Lenže všetky moje teórie pri dcérke zlyhávajú. Nepočúvne, keď sa jej pekne hovorí, často nás odignoruje. Už keď zvýším hlas, tak aspoň nejak zareaguje. Ale kým nedostane na zadok, tak jednoducho dovedy skúša trpezlivosť. Nechcem po nej kričať, nechcem ju biť. Často si poplačem, keď zaspinká. A to, že od nás dostáva bitku, tak to podľa mňa je aj to, že to už obracia na nás, keď ju hrešíme alebo čo. Tak aj ona už začne útočiť a zúriť a biť nás. Veľmi by som ju chcela vychovať slušne, aby bola dobré a slušné dievčaťko. Lenže keď vidím, ako to v súčasnosti je, tak mám pocit, že takto skôr z nej vychováme nejakého zakomplexovaného človeka.

Ďalší problém nastal, keď som vzala opatrovať 9-mesačného syna jednej kamarátkinej známej. Malá vtedy začala meniť správanie, menej začala počúvať než dovedy a vrchol všetkého bolo, že prestala chodiť na záchod či nočník a začala sa pocikávať a pokakávať do gati. Ja som to po čase nechala, to opatrovanie, pretože tie peniaze za opatrovanie mi nestáli za také problémy. A tiež malá to moc neznašala dobre. Žiarlila a bila toho malého a zúrila na neho, odvtedy sa to v tých potrebách zlepšilo. Ale už s mužom začíname mať podozrenie, že či to jej sem tam pocikanie nesúvisí aj s nami. Pretože predčasom si už začala ohryzávať aj nechty. Naša dcérka mala teraz 25. septembra 2 roky. Tiež má občas také výpadky, že nie, len obkúka a potom spraví niečo, ako keby jej niekto v hlávke prepol nejaký gombík. Aj dnes keď som jej kupovala v obchodnom centre buchtičky, tak obzerala tam výklad a zrazu sa schytila na eskalatory. Ledva som za ňou dobehla a vzala ju na ruky, pretože už bola „rozčapená“ dole hlavou cez tri schody. Všetko sa mi hlavou prehnilo, čo sa mohlo stať. Až so mnou triaslo. Nevie, ako by som ešte lepšie tú situáciu opísala. Ak by ste potreboval vedieť nejaké veci bližšie, čo sa týka toho, aby ste mi vedel poradiť, pomôcť, tak mi kľudne napíšte a ja Vám poskytnem všetky info, ktoré treba.

Veľmi ma bolí, keď musím capnúť dcérke alebo na ňu kričať. Vôbec to nechcem, veľmi ma to trápi, ale fakt neviem, ako ďalej. (Mám aj pocit, že po pôrode ako keby sa vo mne niečo zmenilo. Proste občas ma napadnú také zlé myšlienky, ktoré v momente si poviem, že nie som normálna, keď na také pomyslím. Nechcem písať konkrétne, pretože by ste si aj Vy už mysleli, že som nie normálna, ale proste

mám pocit, že sa vo mne bije dobro so zlom. Pred rokmi som sa starala o kamarátkinho syna, od perinky až do jeho dvoch rokov a manžel mi teraz po rokoch povedal, že keď ma vtedy videl a teraz, tak že si myslel, že budem lepšia mama. Veru aj ja som z toho mimo, že aká som, proste nemám energiu, nemám chuť a ani neviem, čo mám s dcérou celé dni doma robiť. Vonku dlho nemôžeme byť, lebo už potom veľmi vymýšľa robiť veci, ktoré nemôže a tak doma zase pri nijakej hre nevydrží viac, ako 10 minút a ja fakt už neviem, ako ju zaujať. Viem, že keď sa jej venujem, tak je kludná, nič nevymýšľa, ale keď sa jej nevenujem, tak už to začne.)

Takže viem, že všetko, čo sa dcéry týka, tak je vo mne a niečo aj v manželovi. Len neviem to nijak zmeniť a z toho som nešťastná. Veľa vecí si plne uvedomujem, ale zároveň neviem, ako to zmeniť, ako to riešiť. A občas aj tá chuť chýba.

Dcéru milujem nadovšetko, veľmi som na nej závislá. Keď sa vzdiali na viac ako 5 metrov, už je to, ako by mi niekto vytrhával kus srdca. Veľmi som na ňu upnutá a napriek tomu to s ňou neviem. Prosím, poradte, pomôžte.

S úctivým pozdravom Darina K.

Myslím, že Vám veľmi dobre rozumiem. Mám to v rodine u vnuka. Je jako mílius a najednou do něj něco vjede a je zle. Strašně agresivní a destruktivní. I s tím připočuráváním. Nejde s tím nic dělat, než se maximálně snažit po dobrém. A když překročí určitou mez, seřezat. Aby se naučil respektovat subordinaci. Neustále v rodině rozebíráme, kde se v něm ta agresivita bere. Vidíme to i u dětí obecně, bezmeznou agresivitu a bezzábranost. Myslím, že tyto vibrace jsou v astrálu neboli duchu společnosti.

„Černí“ je ještě indukují televizi a hudbou. Jakoby tato generace potřebovala válku, jako koza drbání. V ní se každému dostane agrese a násilí tolik, že na konci každé války je všechněm přeživším nevolno, jak se jen o agresivitě mluví. Mnohé napovídá obliba „adrenalinových sportů“, které žádnými sporty nejsou. Jen hazardem!

Kdyby tito „sportovci“ zažili v krytu jeden nálet a podělali se strachem, byli by z „adrenalinu“ vyléčeni na celý život. Zažil jsem ten stav vyléčení po druhé světové, otec po první. Diagnóza společnosti tedy je, že je dlouho mír a lidé se mají moc dobře a duchovně to nezvládají.

Přímo k věci bych dodal, že se jedná o děti mimořádně jemné, vnímavé, které přebírají vibrace z okolí, aniž si to uvědomují. A nemají duchovní ochranu, tzn. v rodině není žita víra. Je to snad ta doba, kdy Bůh skryl svoji tvář??? Sám si s tím nevím rady. Asi nás to má naučit božské trpělivosti, jakou měl můj otec a na něco připravit. To ukáže čas, zejména až tito dospějí. Jestli!

I ten egocentrismus a sobectví, vyjádřený tou reakcí na přítomnost druhého dítěte, je vibrace odcitěná ze společnosti. To já jsem v dětství byl rád za každého kamaráda, protože jsem si měl s kým hrát. Dnes se takový zdá být vnímán jako konkurent v konzumaci citu! Prostě ve společnosti je taková „bilá nemoc“ a její vedení se tváří jako svého času Husák. „Věci se darí!“ Jenže nikdo nevěděl, co jsou to ty „věci“. Pak se potopila „konsolidace“ a Husák se nechal na smrtelné posteli zaopatřovat pro věčnost, proti které celý život štlal.

Tak i elity národa a vedení státu zřejmě pozdě přijde na to, že „věci ve společnosti se posunují do haj...“! A proč. Až bude pozdě. Asi nám to signalizují ty citlivější děti. Můžete se ovšem obrátit na „vědu“ tj. ateistického psychologa. Protože oblbují lid materializmem, „léčí“ ducha hmotou, předepíše vám příslušné oblbovávky. J. Staněk

• Z dopisu: ...nicméně bych se chtěla zeptat na pár věci, které jsem ve Vašich knihách, článcích nenašla, přehlédla:

1. Jedním z nich je téma destilovaná voda. Dodržuji (zatím krátce) představu s chlebem a ráda bych i s vodou, ale nevím, jestli ta destilovaná voda, co se dá koupit v drogerii a na jejíž etiketě je napsáno, že není určena ke konzumaci, je ta destilovaná voda, kterou doporučujete.

Destilovaná voda, prodávaná v drogeriích, není ke konzumaci, navíc je v nevhodných obalech a tudíž smrdí umělou hmotou. Zdravější než tato je voda z vodovodu. Ke konzumaci je vhodná jen destilovaná voda z lékáren, kde stojí přibližně 11 Kč litr.

2. Další otázka na Vás je: Řád. Opakovaně jsem ho našla ve Vašich doporučeních, ale nevím, co si mám představit. Tedy představ mám několik, ale nevím, co je Řád? Jak ho v každodenním životě naplnit tak, aby splňoval Boží Řád? Bohu žel na toto téma bych se ráda roze-psala, ale nevím, kde mám začít... Řád je obecně pro mě asi tabu. Dokonce si myslím, že hodně lidí má s Řádem problém, alespoň mi to tak připadá v okolí. Ale já chci žít v Řádu, ale ani má intuice mi neumí dát „přesné“ instrukce.

„Nepopsatelnost“ Řádu stvoření jsem popsal dosti podrobně ve článku určeným pro Phoenix, asi bude v čísle 1 nebo 2 v příštím roce. Jenom připomenu, Řád stvoření je to, co každý člověk vycitíuje svědomím jako správné. Neutlumil-li si svědomí, většinou naučeným rozumem. Proto je za porušení Řádu bez milosti bit karmou! Kdyby jej neznal, nemohl by být trestán. Jak jemné má svědomí, tak jemně a podrobně jej vycitíuje. Není popsateľný, protože okolnosti každého jednotlivého činu jsou jiné, a tím je jiné i jejich vyznění a dopad do harmonie.

3. Zmiňujete také oběť Bohu, také nevím, co bych mohla dát jako oběť Bohu...

To je vše, na co z pozemského zákona máte právo, ale z víry se toho jako oběť vzdáte. Např. z práce se vzdáte desetiný výsledku ve prospěch takových „nerentabilních“ aktivit, jako dobročinnost. Tím skutečně oslavíte existenci jiných rovin bytí neboli Boha. Třeba dary nemohoucím a kalamitou postiženým, nebo skutky k rozmnožení krásy krajiny, města, chrámu. Nebo za poskytnutou lásku a cit komunikovat nechtete návratnost, což je normálně vždy podvědomě chtěno! V případě nevratnosti cítěno jako nevděk! Nebo jako Bohu obětujete spravedlnost tím, že se vzdáte pomsty!!! Přijmete škodu z neúmyslné zlé činnosti jiného bez nároku na satisfakci jako oběť. (V evangelích podobenství o dlužnících.) Obzvlášť doporučuji v psychické rovině v manželství!

4. Také zmiňujete Bohoslužbu a ani v tomto případě nevím, jak mohu svým každodenním životem sloužit Bohu.

Bohoslužbou Nového zákona nejsou rituály, i když pro náboženský život i tyto mají význam. Bohoslužbou je pojetí života, které oslaví

jeho Stvořitele. Aby satan s poukazem na řádění lidí nemohl Bohu říkat : Hle, jaké je tvé dílo!!! Tj. konat vše s ohledem na to, že svou aktivitou mám v úmyslu udělat svému pravému Otci (Stvořiteli) radost. Vše a vždy s dobrým úmyslem, nikdy se zlým. Celý způsob života se tak stává oslavou našeho Tvůrce neboli bohoslužbou. Život člověka je tak obhájitelný před tváří Boha. On nám život dal, my se mu důstojným způsobem jeho žití odvděčujeme.

5. Zcela soukromý dotaz je na téma půst. Mám pocit, že jsem poněkud svým životem znečistila sebe a od Boha i Krista se odtáhla a ráda bych se očistila, myslela jsem, že když budu držet půst 40 dní, že se očistím a že se znova přiblížím Bohu a oživím Krista v sobě, ale desátý den jsem dostala takové křeče do lýtek (obou), že jsem musela půst přerušit.

Půstem očišťujeme tělo, ne duši. A je to velký kumšt a není na to každý připraven a tělo každého není dlouhodobého půstu schopno. Je třeba začít jednodenními, pak třídními, pak sedmidenními. A pozorovat a podle zkušenosti se řídit. 40 denní půst z ničeho nic je risk a rouhání. Je odůvodnitelný, jen když jde o život (rakovina) a ještě lze doufat. Tzv. hop nebo trop. Některým se to povedlo, většina se jen trápila. Očista duše se provádí dobročinnou činností ve prospěch nemohoucích, těch, kteří to nemohou vrátit. Nebo ve prospěch přírody.

6. Poslední dotaz se týká mého jednoho snu. Bydlím s dcerkami v bytě 0+1 a máme tam udělané patro na spaní pro ně, ale protože jsou malé, spí se mnou dole na rozkládací velké posteli. Sen: ležím na břiše na posteli a okolo mě dcerky, když vidím, jak po schůdkách (které ve skutečnosti jsou jinde) shora sestupuje z patra něco černého, temného (obrazně řečeno, nebylo to nic viditelného okem) a vstupuje do mě skrze kříž (mám dlouhodobé bolení kříže) na páteři a já cítím, jak se to skrze mě rozlévá do celého těla a já se nebráním, jen si v duchu říkám, je to láska, je to Kristus a pak jsem se probudila.

Sestupování černého skrze páteř v kříži není láska, ale ztráta energie sexualitou. Rozlévá se do celého těla proto, že tím ztrácíte vitalitu. Ten sen je současně znakem Vaší ochrany, ta Vás ale nyní současně varuje. Je třeba zlepšit žití sexuality tak, aby nebyla zdrojem ztráty životní energie. J. Staněk

- Už delší dobu sa liečim na rôzne zápaly (baktérie všade po tele) - hlavne teda zenske organy a mocove cesty...Viem, že to nejakو súvisí aj s tým vyšším, že niekde sú nejaké bloky, že to nepôjde len cez fyzickú cestu...Tá liečba pozostáva z nozodu - čo je tiež vlastne informačná medicína, ale zdá sa mi, že treba ísť hlbšie...

S mojím partnerom sme spolu 5 a pol roka. Práve som si začala uvedomovať, že po milovaní som nabitá energiou, hoci čo sa tela týka, nie je najzdravšie a teda telesné pocity nie sú super, ale psychika...to je úžasné. Len partner je unavený, vraví, že ho vysajem, že som náročná. Nie že by mal nejakو zvlášť nepríjemnú tú únavu, teda aspoň mne sa tak nezdá...skôr takú slastnú chuť ležkať a prežívať. Niekedy sa stane, že vidím farby a on vraví, že krásne žiarim...Dokonca že sa mu ten zážitok spojil so snom, že má pocit, akoby sa mu to snivalo...

Keď sa modlím, resp. sústredím sa pri milovaní na nejaké pozitívne myšlienky, dosahujem ešte vyššie pocity a môj partner na to reaguje ešte lepšie ako keby som mu niečo povedala nahlas...Hm...Problém vidím v tom, že by som rada zlepšila ten vzťah medzi nami...teda raz by som s ním chcela mať dieťaťko, ale bojím sa, pretože sa necítim zdravá...Stále tie zápaly...A teda ani to milovanie nie je ono...Abstinovať sa dlhodobo nedá (teda asi dá, ale...). Ako mi radí lekárka - s ochranou...Tak to je niečo, čo absolútne nemusím(e), na pocity je to akoby sme sa jeden druhého báli, skôr to rozdeľuje ako spája...Ešte podotknem, že hormonálnu antikoncepciu neberiem, pretože...proste rázne nie...(určite viete, o čom hovorím).

Záněty jsou příznakem celkově snížené odolnosti v důsledku nesprávné mikroflóry střev, nejčastěji candidózy nebo nadbytku bakterií z hniloby přebytku bílkovin v potravě. A zanesení vnitřního prostředí organismu, které oslabí celý imunitní systém. Rada je snadná - vyčistit! Ale provedení těžké. Známé návody nelze brát obecně, a proto se často zdá, že selhávají. Člověk se ale nesmí vzdát a pokud jeden zaručený návod selže, musí se jít s důvěrou do jiného. Ostatně na našem trhu existuje spousta dobrých detoxikačních programů, stačí si jen vybrat. Záměrně nepíši o žádném konkrétním, protože na to je člověk je příliš individuální. To, co jednomu pomůže, nemusí u druhého zareagovat.

Pokud se týče intimního života, partnera nevysáváte, ale on se není schopen pro svoje vnitřní nastavení, zaměření na sebe a „brání“ rozkoše, od Vás „nabít“. Proto jeho vitalita odtéká a bude odtékat s kýmkoliv. Musel by přestat celý vnitřní život a přístupy. J. Staněk

- Sen z dětství, který se opakoval mockrát. Nebo to ani nebyl sen: Ležela jsem s očima otevřenými a po chvíli se mi trochu změnilo vidění, jako bych se dívala odněkud z dálky či hloubky, vše bylo menší. Když jsem měla najednou příjemný pocit a viděla bílou, či snad zářící plochu, ze které jsem cítila mír. Po chvíli plocha ztratila jas a věděla, že je zle, že to zase přijde. Nevolnost a na plochu začaly připlouvat černé kruhy, a čím jich bylo víc, tím jsem se cítila hůř. Černou plochu už jsem nesnesla.

Když se to vždycky opakovalo (jiný den), těšila jsem se na světlo a doufala, že vydrží, což se nikdy nestalo. Antonie T.

Vidění bílé plochy je vlastně vnímání čistoty duchovní dimenze, ze které sálá onen mír. Připlouvání černých kruhů a nevolnost je vnímání negativních energií v životě a jejich znečišťování původního čistého základu. Černá plocha je samotné zlo, které nesnášíte. To, že světlo vždy nevydrželo, vám naznačuje, že o udržení čistoty vnitřního duchovního života je třeba pečovat. Vyhýbáním se vnější negativitě a nepřipouštěním správnosti negativity uvnitř sebe sama. J. Staněk

• Z dopisu: ...Jaká je duchovní příčina hemeroidů? Měl jsem je jako mladší, a když jsem se začal orientovat na lepší životní styl, vyléčil jsem se. Bohužel jen dočasně.. Štefan M.

Život ve hmotnosti je stálý průtok a stálá obměna. Jestliže vyspělejší duch má v sobě tendenci chtít zadržovat hmotné, hromadit majetek, časem se to jeho střevu „naučí“ od jeho podvědomí a dostaví se chronická zácpa. V důsledku chronické zácpy stagnuje krevní oběh v tlustém střevě a objeví se křečové žíly konečníku neboli hemoroidy. Dobře to popisují Dethlefsen a Dahlke v knihách jako „Nemoc jako řeč duše“. J. Staněk

• Moji drazí z Agape! Jsem Vaše mnohaletá čtenářka. Omlouvám se, že píšu, ale mám veliké trápení a stále přemýšlím, kam se obrátit, kde by mně poradili či nahlédli do situace. Vzhledem k tomu, že k Vám mám letitou důvěru, zvolila jsem Vás.

Můj problém: Zhruba 15 let žiju s přítelem, se kterým mám syna. Spoustu let mě trápil alkoholem a v poslední době i nějakými omamnými látkami. Náš vztah se tím začal velice narušovat. Poslední dobou by se dalo říct, že mě a děti psychicky týral. Choval se značně odpudivě, včetně hygieny. Ve mně to vyvolávalo pocit, že mně to dělá záměrně, až to nevydržím a odejdu od něj. Dostalo se to tak daleko, že pod mým nátlakem přiznal, že má jinou ženu. Proto to odpudivé chování, měl vše promyšlené, ale vlastně mu to nevyšlo.

Koupil byt, vybavil ho a milenku si tam nastěhoval. Vše platí, nakupuje a ona si žije zadarmo. Mně peníze nedával žádné, vše jsem si musela platit sama, včetně bytu.

Milenka je žena na velmi nízké úrovni, je to potvora, která jde jen za sexem. Nevaří, nepere, prostě nic nedělá a je svěťová! U mě měl všechno. Naklizen, navařeno o děti postaráno. Ta žena vždy, když jí chytla sexuální touha, tak opustila rodinu, nechala muže a děti na pospas a věnovala se své sexuchtivosti. Když se nasytila, tak se vrátila. A on to ví a nevádí mu to, že je to špína ženská!!! Celá léta jsem mu byla věrná, ačkoliv mě trápil.

Loňského roku v květnu jsem byla na těžké operaci - museli mně vzít dělohu a vaječníky kvůli mnohočetným nádorům. Dlouhou dobu jsem se z toho dostávala, byl to veliký šok pro organizmus. Vyčerpanost, deprese, bolesti atd.... A teď se na mě ten chlap vykašle a žije s takovou.....

Potřebovala jsem muže, který mně pomůže vrátit sebevědomí, o kterého se mohu opřít a zatím.... Ta žena je silný nástroj zla. Mužovi úplně zatemnila mozek a ovládá ho. Má poloviční důchod ohledně nervů, má třes hlavy. Mluvila jsem s ní. Energie okolo ní je tmavá. Vnímám ji dost černě. Dělá s ním v práci a s radostí mi oznámila, že ji přitahoval od plného počátku, co ho poznala a usilovala o něj. Já o tom celá léta vím. Dárečky, milostné dopisy....co jsem se nabřečela! A teď ho dostala. Dva roky mě podváděl, alespoň ona mi to tak řekla. Muž mně tvrdí půl roku, ale věřím dvěma rokům, protože to už se mnou nespál.

Dnes se mi stalo něco hrozného a celý den je mi dost špatně! V noci jsem byla nárazově probuzena a viděla jsem děj, jak v kině na plátně! Upozorňuji, že to sen nebyl, byla jsem vzhůru!!! Byla jedna hodina ranní a já je viděla oba spolu při sexu. Snažila jsem se to přerušit, ale nešlo to! Jelo to dál. Snažila jsem se zesílit svou ochranu, kterou si denně dělám, ale ochrana nebyla a nefungovala. Bylo to děsné! Napadlo mě tedy vyslat k němu Lásku a můj hluboký vztah, který i přes to k němu stále mám. Zaznamenal to. V posteli selhal, sebral se a šel do kuchyně si zapálit cigaretu. Zmocnila se ho veliká deprese a zoufalství a myslím, že brečel. Vycítil mě nebo něco tak. Ten sex je absolutně prázdný, není tam žádný vztah, žádná Láska.

Hrozně mně ublížil, a i přes to všechno k němu mám hluboký vztah a přeji si, aby procitnul a vrátil se k nám. V poslední době mně tvrdí, že ho štve, co udělal a že si to celý život bude vyčítat. Že udělal velikou chybu. Tak mu tvrdím, aby svou chybu napravil a vrátil se. On zas tvrdí, že to není jednoduché. Když se něco chce, tak si myslím, že to jde. Ale já mám v hlavě šílený chaos a mám strach, že mi lže a že lže i sám sobě. Mám hodně už pocuchané nervy, váhově jdu dolů, protože mám problém jíst, zvracím, průjem, mám závratě a deprese.

Už si sama se sebou nevím rady. Je to obrovská bolest. Nic mě nebaví, žiju jen z povinnosti k dětem a rodičům. Letošní Vánoce jsou pro mě strašně stresující.

Jaký pohled, prosím, máte na moji situaci? To co jsem viděla, byla skutečnost? Mívám občas vize, ale do budoucnosti a pak se to odehraje. Ale současnost? To se mi ještě nestalo. S láskou k Vám všem Jana J.

Alkoholika a narkomana není možné předělat. U alkoholizmu záleží na jeho stupni, zda alkoholik překročí snesitelnou míru soužití. Obecně ale alkoholici nejsou zlí lidé, spíše slabší. Váš manžel našel na sex jinou, zřejmě předchozí intimní život nebyl plnohodnotný. Zřejmě jste jemnějšího založení, Vaše podvědomí to vycitřovalo a odtud z té poruchy toku energií ty nádory. Pokud to byly myomy, pak to byla i touha po více dětech.

Situace, kdy vy se staráte o domácnost a nejste doceněná, Vás zřejmě natolik rozrušuje, že probouzí i jasnovidnost, která se projevila viděním záznamu sexuálních dějů v astrální dimenzi. Manžel je sexem obluzen a v dohledné době řádově roku se zřejmě nevrátí. Po letech to ale vyloučeno není, zejména kdyby onemocněl. Rozhodnout se musíte sama. Buď stav ignorovat, jako by se nic nedělo, nebo se rozvést. J. Staněk

Korepondence s ortodoxním vegetariánem

• Dobrý den, navštívil jsem vaše stránky překypující všudypřítomnou a všeobjímající láskou. Mám jen jeden dotaz, předpokládám, že jste tedy přísní vegetariáni či vegané? Je tomu tak, nebo konzumujete maso? Prosím přímou odpověď, nezajímají mne pohnutky ani důvody, jen skutečnost, děkuji za brzkou odpověď a přeji hezký den. Jaroslav

Vážený pane Jaroslave, pokud chcete přímou odpověď, tak přísní vegetariáni ani vegané nejsme. S pozdravem za Agape Červený A.

• *Děkuji za odpověď, předpokládal jsem to, neřeknu nic více, abych se vás nedotknul, od toho tu nejsem, mějte se hezky Jaroslav*

Víte, pane Jaroslave, nejste ani první ani poslední, kdo nám v podobném duchu čas od času napíše. Někdo se snaží být „slušný“ jako Vy, jiný zcela otevřeně kritizuje - většinou se jedná o posuzování něčeho, co jsme někdy napsali nebo řekli, byť se jedná např. jen o jednu větu z celé knihy. Vždy se však jedná o neskutečně vyvinuté nezdravé ego pisatele, který má pocit, že má na to, aby mohl posuzovat a soudit druhé, i když to někdy zcela neuměle zakrývá. A zvlášť jim dělá dobře rýt do lidí, kteří už něco skutečně dokázali, na rozdíl od nich. A víte, co ještě spojuje všechny tyto posuzovatele a kritiky? Fakt, že se nikdy nepodepíší celým jménem. Proto i já jsem věděl hned po Vašem prvním dotazu, odkud vítr vane a Vaše odpověď mě ani nijak nepřekvapila. V podstatě jsem Vám odpovídal jen proto, abych si svoji domněnku potvrdil, protože podobné anonymní dopisy jinak hned po obdržení mažu.

Škoda jen, že jste ve svém druhém mailu nenapsal více - určitě byste se nás ani nedotknul, ani nás neurazil. Rád totiž podobné dopisy uveřejňuji v našem plátku zvaném Občasník. Vždy pak piší těmto lidem, ať si nechají u p. Brzobohatého vykreslit úroveň svého duchovního vědomí a napojení, aby věděli, na co skutečně mají a na co ne.

A ani nejsem už překvapen, že žádný z těchto kritiků si „Osobní analýzu jemnohmotných těl“ vyhotovit nenechá. Takže i toto nabízím Vám, přestože již předem vím, že na to nebudete mít odvahu, stejně jako bez výjimky ti ostatní, kteří nemají ani na to vystoupit ze své anonymity. Srdečně za Agape Červený A.

• *Dobrý den, v žádném případě jsem Vás nekritizoval, pouze jsem chtěl vědět, nepijete-li víno, když kážete vodu, k tomu se ale nyní vyjadřovat nechci. S vaší nabídkou automatické kresby od paní Brzobohaté naopak souhlasím a rád budu k dispozici, nevím však, není-li naše vzdálenost překážkou, jsem ze západních Čech.*

Doufám, že když projdu vaším detektorem, můžeme si potom vzájemně popovídat o etických, morálních i duchovních tématech. Mou zbraní je pouze upřímnost, vědomí o vlastní nevědomosti a odhodlání zemřít za správnou věc. Víím, že piší velká slova a věřte mi, stydím se za to, ale souvisí to s tou upřímností.

Toto vše si myslím i před Bohem a naprosto přijímám zodpovědnost za své myšlenky a činy. A ano, možná tušíte správně, chci se s vámi konfrontovat zejména v oblasti utrpení a příčině utrpení, a co hlavně ignorování utrpení.

Nabádám všechny lidi, kteří mluví o lásce, aby byli vegetariány, neboť bez tohoto základního kamene, bez tohoto milosrdenství není nic a vše je pouhá marnost. Mohl bych psát mnoho a mnoho důvodů a důkazů, stejně neuvěříte. Když teče krev z cizího druhého, to nebolí? Nemá cenu více toto téma rozvíjet, vy máte svou pravdu a já mám svou pravdu. Nechápu proč je to tak těžké pochopit, neubližovat, nenásilí, soucítění.

Mne na mou odvahu jste se již zeptal a já jsem ji myslím prokázal, i když mne to tedy upřímně moc námahy nestálo, stačilo se podepsat celým jménem a souhlasit s kresbou od dr. Brzobohatého.

Nyní Vás co nejsrdečněji žádám, abyste prokázal svou odvahu vy a podíval se pořádně na to, na co vám posílám odkaz:

<http://video.google.co.uk/videoplay?docid=8152926319775495655>

Jestli to dokážete, možná mne více pochopíte, bude-li však další diskuze pro vás bezpředmětná, nebudu se samozřejmě zlobit.

Děkuji Vám za odpovědi a přeji vám krásný den. Jaroslav H.

Pane H., „odvahu“ jste jen projevil teoreticky. Sice souhlasíte s analýzou, ale neposlal jste žádné podklady pro její vyhotovení. Takže to je jen prázdné mlácení slámy.

Díky za film, poslechnu si jej až večer nebo o víkendu, protože jeho délka je příliš dlouhá na to, abych jej mohl sledovat v pracovním čase. Jistě, jsem proti neetické a často velmi kruté „výrobě“ potravin (masa), ale zároveň si každý musí uvědomit, že nám zde na Zemi byla dána k užívání „domácí zvířata“. A je již dávno prokázáno, že jejich genofond se zásadně liší od zvířat volně žijících, že se divoce žijící zvířata nemohou jakousi „vývojovou evoluční teorií“ nikdy přeměnit na zvířata domácí (tak jak se člověk nemohl vyvinout z opice nebo neandrtálce). Z toho vyplývá, že domácí zvířata nám byla seslaná k užívání božím záměrem a že je to jejich „poslání“ nám posloužit, a to i svým masem.

Jistě, je to náš názor, Vy si klidně stůjte za svým. V žádném případě nám však nepodstrkujte teorii, že člověk, hlásající lásku, musí být vegetarián. Promiňte, ale tento názor je velmi naivní, a mohl bych Vás zasypat i dalšími fakty. (Je ale pravda, že když jsme v Agape před 20lety začínali, mysleli jsme si to také tak.)

Nepředpokládám, že bych Vás o něčem přesvědčil, ale v tomto případě bych Vás prosil, abyste se obracel na lidi stejně smýšlející jako Vy. Červený A.

• *Mám pouze jednu odpověď, potom snězte i mne, vezmu na sebe osud těch zvířat a posloužím vám svým masem, když věříte takové hlouposti.*

Jinak toto napsali moudřejší lidé, než jsem já: „Co můžeme očekávat od náboženství, které vylučuje soucit se zvířaty? Na to existuje jen jediná odpověď: Nic! Nemá smysl podporovat církve, které hlásají etiku nezastávající se právě bezmocných.“ (Manfred Kyber)

„Přijde čas, kdy lidé budou cítit takový odpor k masu zvířat, jaký cítí k masu lidskému.“ (Lamartine)

„Buď dobrý k lidem, k rostlinám i zvířatům. Nepronásleduj lidi ani zvířata a nepůsob jim bolest.“ (Lao-č)

„Otázka není: Jsou schopna myslet? ani Jsou schopna mluvit?, ale Jsou schopna trpět? (Jeremy Bentham)

„To, že jsem se stal vegetariánem, byla jedna z nejlepších věcí, které jsem v životě udělal.“ (Jan Burian)

„Cožpak nemáme potraviny bez krveprolévání? Cožpak to neznamená, posilovat lidi ke krutosti, když se jim povolí vrážet zvířatům nůž do srdce?“ (Denis Diderot)

„Právě jsi dojedl oběd; jakkoliv daleko jsou jatka, jsi spoluviník.“ (Ralph Waldo Emerson)

„Nic nečiní člověka lidštějším, než láska ke zvířatům.“ (Henry Fielding)

„Bůh si přeje, abychom byli oporou zvířat, potřebují-li pomoc. Každá bytost v nouzi má stejné právo na ochranu.“ (František z Assisi)

„Velikost a mravní pokrok národa se pozná podle toho, jak zachází se zvířaty.“ (Mahátma Gándhí)”

„Cím bezbrannější je živá bytost, tím větší nárok má na lidskou ochranu před lidskou krutostí.“ (Mahátma Gándhí)

„Naši vnuci se nás jednoho dne zeptají: Kde jsi byl při holocaustu zvířat? Co jsi udělal proti těmto strašným zločínům? Po druhé již nebudeme moci přijít se stejnou výmluvou, že jsme o tom nevěděli.“ (Helmut Kaplan)

„Omezení produkce masa o pouhých 10 procent by uvolnilo množství obilí postačující k nakrmení 60 000 000 lidí.“ (Jean Mayer)

Kresbu musím bohužel z finančních důvodů odmítnout a omlouvám se za své názory a krátkou diskuzi, přeji hezký den Jaroslav H.

Vážený pane, to jsou velice krásná slova o vztahu lidí ke zvířatům. Dalo by se to také doplnit o vztah člověka k rostlinám, který je stejně tak silný a hluboký, i když rostliny nemají krev. Viděl jste někdy, co dělá aura rostliny, když jste v její blízkosti, jak se listy chvějí a brní, když se blíží bouřka, jak stahují svoji auru od negativních lidí a jak se bojí? Jak se rozvine jejich aura, jak se rozvoní v blízkosti, těch, kteří o ně pečují a povídají si s nimi. Co vlastně víte o říši, kterou s klidem pojídáte, s klidem ji trháte pro jejich léčivé esence, na ukojení hladu, žízně, pro jejich krásu do vázy, nebo používáte pro výrobu předmětů? Co Vy vlastně víte o utrpení a škodách, které lidé přinášejí Říši rostlin?

Kladl jste si někdy otázku, proč Prozřetelnost boží stvořila člověka, který musí jíst, aby mohl žít, a které potraviny si má vybírat, aby neublížil ani rostlinám, ani zvířatům? Nemá tedy člověk přijímat jakoukoliv potravu jako dar boží - to znamená s úctou, šetrností, rovnováhou, bez přejídání, bez plýtvání a zvláště bez krutosti pro zvířata i pro rostliny?

Dozvěděl jste se z nějakých pramenů, že syn boží byl vegetarián? Jsou křesťané vegetariáni? Chceme z omezeného lidského rozumu opravovat nám nadřazenou boží moudrost, která se týká lidského potravinového řetězce?..... atd.

Nebylo by lépe dostat se na úroveň vyspělejší duchovní bytosti, a umět výživu přijímat z jiné energetické roviny?

Vážím si, že jste tak velkým ochráncem zvířat. I já to tak cítím a starám se o zvířata velmi intenzivně, ale mám to rozšířeno i o rostliny, takže utrhnout kytku do vázy mne dost bolí. S úctou J. Brzobohatá

• Dobrý den, držím se jen zdravého rozumu, snažím se být příčinou co nejmenšího utrpení, samozřejmě mi záleží i na rostlinách, ale snad má člověk soudnost, aby to dokázal rozlišit, jestli si myslíte, že utrpení na jatkách je stejné jako sklizeň obilí, a proto se tedy neomezíte ani v jednom ani druhém, pak je pro mne tento argument nesmyslný.

Když jsem viděl, v jakých podmínkách zvířata přezívají a umírají, šel bych i proti Bohu, proti celému tomuto principu. JH

Recenze knih

• **Františkánské spiknutí** - John Sack, vydalo Argo, 2006

Není běžné, že na stránkách Občasníku doporučujeme jinou než „duchovní“ literaturu. V tomto případě bych ale udělal výjimku, neboť se jedná o velmi kvalitní a zajímavou knihu. Co do zařazení, asi by jí patřil spíše název „thriller“, i když i z ní je člověk schopen načerpat určité duchovní poznání, a navíc se u čtení rozhodně nebude nudit.

Děj knihy zasahuje do 13. stol., kdy se po smrti Františka z Assisi dostane do rukou jednoho mnicha - poustevníka - list psaný Františkovým pobočníkem a důvěrníkem Lvem. Lev jej napsal před svojí smrtí z nějakých neznámých důvodů v hádankách, a mnich Konrád jej nejen má za úkol rozluštit, ale pak z něj i dále předat poselství. Kniha je od samého začátku velmi napínavá a dobrodružná, v textu navíc figuruje celá řada historicky doložitelných osobností, včetně mnicha Konráda.

Nejzajímavějším faktem se mně osobně však na celé knize líbí to, že vše popisované je tak neskutečně realisticky popsáno, že jsem se při čtení knihy vždy jakoby ocitl ve 13. stol. a naprosto věrohodně si dokázal představit tehdejší život jak obyčejný, tak klášterní, krajinu, města i lidi. Kdyby knihu kdokoliv zfilmoval, předem vím, že by mě to zklamalo, protože není v moci dvojrozměrného filmu přiblížit děj tak, jak to dokáže vlastní představa na základě dobře popisovaného.

Osobně si myslím, že autor měl buď vědomé nebo možná i nevědomé vhledy do akašické kroniky a že když cokoliv popisoval, ani si moc nemusel vymýšlet. Opravdu si myslím, že není v moci kohokoliv, život z doby, která je zachycená jen v několika latinských spisech, tak obrazně popsat jen základě vlastní představy. (Když každý zapátrá v paměti, určitě mu vyvstane celá řada historických knih, která tuto skutečnost naplňují. Sám bych jich mohl vyjmenovat celou spoustu.)

V knize Františkánské spiknutí je popisováno, jak řád františkánů už krátce po smrti Františka z Assisi zcela upustil od jeho ideálů a myšlenek, se kterými on sám řád zakládal. Duchovní, kteří se dostali na „vedoucí místa“ už šli jen za penězi, mocí a vlastním prospěchem a neštíteli se ani zločinů včetně odstraňování nepohodlných lidí. Vlastně se to ani nelišilo od dnešní doby, s tím rozdílem, že tehdy bylo vše ve jménu Krista, což je z hlediska karmických a duchovních zákonů naprosto nepřijatelné, a myslím, že ani nikdo z nás si nedokáže představit veškeré možné důsledky těchto činů. A. Červený

Přečetli jsme za vás

• Jedna rodina provedla zajímavý pokus. Vložili do dvou sklenic rýži a po celý měsíc říkali každý den jedné sklenici „Děkuji“ a druhé „Ty pitomče!“. Zkoumali, jak se rýže během té doby změnila. Dokonce i děti promlouvaly k rýži, když se vrátily ze školy. Po měsíci začala rýže, které říkali „Děkuji“, kvasit a vydávala sladkou vůni podobně jako slad, zatímco rýže, které říkali „Ty pitomče!“, shnila a zčernala. Experiment, který Emoto popsal v své knize, vyzkoušely stovky lidí v Japonsku. Všichni potvrdzovali stejné výsledky.

V jedné rodině zkusili experiment trochu změnit: podobně jako ostatní říkali první sklenici rýže „Děkuji“ a druhé „Ty pitomče!“, ale měli navíc třetí sklenici rýže, kterou jednoduše ignorovali. Co myslíte, že se stalo? Rýže, kterou ignorovali, shnila ještě dříve než rýže, které nadávali do pitomců! Zdá se, že být zesměšněn je ve skutečnosti méně škodlivé, než být ignorován!!!

Doporučujeme

Ráj teddíků - otevřeným srdcem proti drogám

Cílem projektu je prostřednictvím volnočasových aktivit dětí přispět k prevenci patologických závislostí, které se v rostoucí míře vyskytují mezi stále mladšími dětmi.

Důvodem pro realizaci projektu Ráj teddíků je fakt, že pro dospívající děti je velmi nebezpečný pocit vlastní méněcennosti, zbytečnosti, neužitečnosti pro druhé. Tento pocit může vést až ke vzniku různých patologických závislostí. Pokud se děti v druhé fázi projektu naučí soucítit, zjistí, že každý z nich může být prospěšný, a že jsou na světě děti, jimž zdravotní potíže brání žít plnohodnotný život. Toto poznání přispěje u zdravých dětí k uvědomění si vlastní hodnoty a vlastních možností.

Hlavní metodou je prostřednictvím péče o zakrslé králíčky naučit děti užitečným dovednostem a umožnit jim poznat jejich vlastní hodnotu, schopnosti a možnosti.

Projekt je rozdělen do dvou fází, z nichž první je realizována formou zájmového kroužku a druhá má podobu aktivní účasti dětí na pomoci dětem nemocným, návštěvy v dětských domovech a sociálních zařízeních..

První fázi projektu chceme pojmut jako zájmový kroužek. Naším záměrem je nejen představit veřejnosti plemeno Zakrslý teddy, ale především umožnit dětem se s těmito krásnými zvířátky blíže seznámit a naučit je, jak o zvířátka pečovat a jak s nimi zacházet.

V kroužku se děti v první fázi naučí těmto dovednostem:

- jak o zvířátka pečovat a jak z nich vychovat milého společníka
- jak se zklidnit natolik, aby zvířátkům mohly naslouchat a sít se s nimi - formou relaxace
- jak spolupracovat ve skupině.

Ve druhé fázi budou děti, které absolvovaly první fázi a nabyly tam potřebné zkušenosti a dovednosti, navštěvovat se svými králíčky nemocnice a dělat společnost dlouhodobě nemocným dětem. V této fázi se děti:

- naučí soucítění a trpělivosti,
- naučí se, že každý, kdo má otevřené srdce, může být prospěšný a stačí k tomu málo,
- naučí se důvěřovat sobě a svým schopnostem.

Celý tento projekt pro volný čas bude zařazen do protidrogového programu se zaměřením na věkovou hranici 10 - 16 let. První fáze projektu je vhodná i pro mladší děti (5 - 10 let), které si pomocí jednoduché, atraktivní a pro děti velice přístupné formy osvojí odborné informace o chovu zakrslých králíčků a také obecné informace o přírodě a ochraně životního prostředí.

Cílovou skupinou jsou děti ve větších městech, kde je kontakt s živou přírodou i domácími zvířátky velmi omezený.

Autorem projektu: Linda Krajská Libánská

Kniha KAMARÁDI

Kniha Kamarádi přináší zajímavé čtení o novém druhu domácího mazlíčka - o zakrslém králíčkovi Teddy. V úvodu najdete příběh o malých předškolácích, jejich velkém kamarádství, soucítění a snaze pomoci. O tom, že i malé činy dokáží velké věci a že radost, láska a přátelství dokáží uzdravovat.

Cena: 180.-Kč

Kontakt a objednávky:

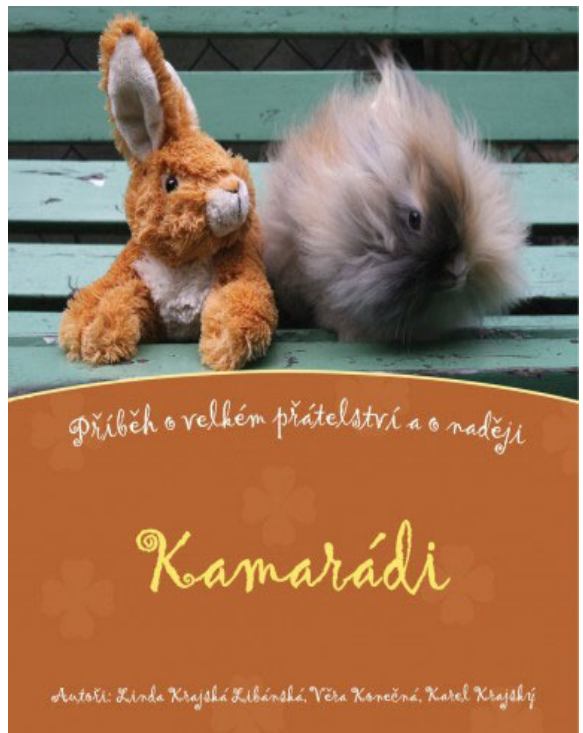
tel: 732 910 185

www.rajteddiku.cz

e-mail: rajteddiku@atmado.cz

Kniha i kalendář vychází v malém nákladu tisku.

Zakoupením knihy umožníte realizaci projektu Ráj teddíků.
Děkujeme za vaši podporu. ATMA DO

Prosba

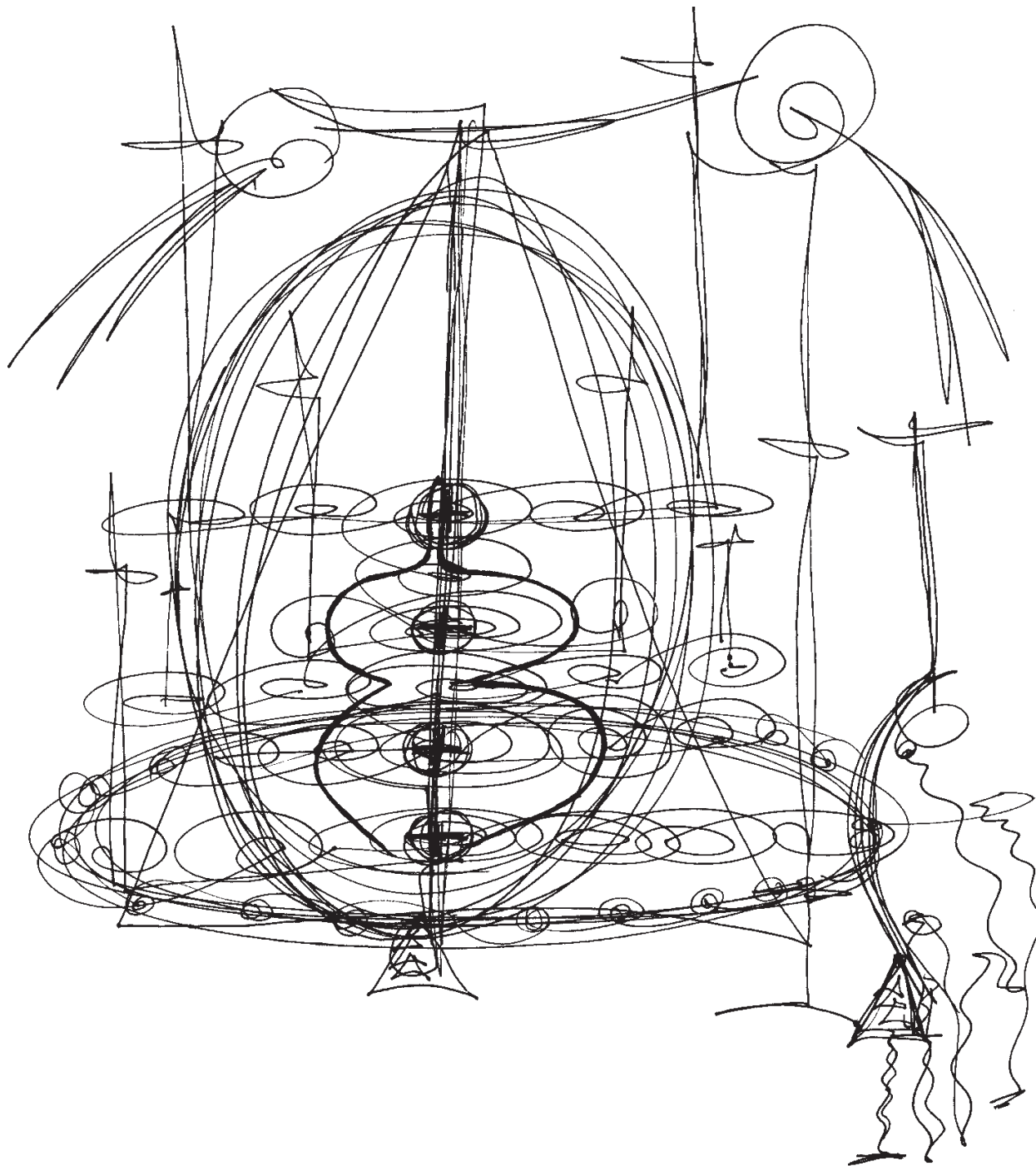
- Koupím komplet knihy Lazarev - Diagnostika karmy. Tel.: 773 500 827

Nové knihy

Kniha Pavlovy rozpravy IV, V; přepis přednášek dr. Staňka

4. díl Pavlových rozprav vyjde nejpozději do května tohoto roku. Pátý, poslední díl, bude následovat do konce prosince. Podrobně vás budeme o tomto informovat v příštím Občasníku a na našich webových stránkách.

V současné době pracujeme hlavně na přepisu přednášek dr. Staňka. Ani jsem nečekal, kolik lidí se na naši výzvu v minulém Občasníku přihlásí, aby nám pomohli s přepisováním jednotlivých přednášek. Abych řekl pravdu, výsledné zpracování je mnohem obtížnější, než jsem čekal, neboť rozdíl mezi mluveným a psaným slovem je obrovský. Nicméně celou záležitost bychom rádi dotáhli do konce a knihu tak mohli nabídnout při setkání na přelomu dubna a května v Brně. Na loňské setkání byly velmi příznivé ohlasy, takže doufáme, že se nám podobnou akci podaří uspořádat i letos.

Energetická kresba pro posílení vitality pro toto zimní období

Energii lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce Zemi o předávání potřebné energie. Všimněte si, že poprvé v historii Občasníku má energetická kresba zesílení u příjmu energií pro 1. a 2. čakru, a že je zde patrné odstínění negativních vlivů zesílených přírodních vibrací. Zřejmě bude tento rok opravdu náročný.

J. Brzobohatá